XXVI. évfolyam, 38. szám

Ára: 1,80 Ft

1970. szeptember 17.

Ludas Matyi

A FEJLŐDÉS ÚTJA

Talponálló-gyógyszertár

KEDVES LUDAS!

A TÁVBESZÉLŐ REGÉNYE

1957 tavaszán — a pontos napra már nem emlékszem — feláIltam a Múzeum-kávéház asztala mellől és az étteremben helyet foglaló nyilvános telefonfülkébe léptem. Ott egy érmét ejtettem a készülék bedobónyílásába, mely a szerkezetben félúton fennakadt. A kagylót ezek után elszomorodva vissza akasztottam a helyére, mire a készülék az egy érmémre négy telefonérmét vetett ki elém, mint a monte-carlói játékkaszinó zsetonra működő játékautomatái, becenevükön az úgynevezett „félkarú banditá"-k, nyerő számállás esetén.

Ezen a telefonkészüléken játszottam ezután tíz éven át, mondhatom naponta, és soha többé nem nyertem rajta. A készülék minden esetben elvitte a pénzemet, egy-két kivételes esettől eltekintve, amikor legalább vonalat adott a tantuszomért.

Törzsvendégségem tizedik esztendejének őszén, egyik este megdöbbentő esemény történt: a telefonkészüléket fényes délután ismeretlen tettes szőrén-szálán ellopta a fülkéből és elvitte, s már csak három drót állt ki a falból. Most utólag bevallom, tudom, nem vet rám jó fényt, de én nem tudtam őszintén bosszankodni a bestiális tolvajláson. Arra gondoltam, hogy talán egy végsőkig elkeseredett, de máskülönben talpig becsületes, hozzám hasonló vendég tette volt, más megoldást nem látva arra, hogy a kávéházba használható készülék kerüljön. Ezt a rosszat egy szürke hajnalon suttyomban a Távbeszélő Igazgatóság kapujába helyezte, hátha megesik rajta a szíve egy becsületes műszakinak.

A kávéház ezután nem is kapott már telefont, mert tatarozás előtt állt, néhány hónap múlva becsukta ajtaját, és másfél év után nyitotta meg ismét. Természetesen ott voltam a megnyitás napján. A zárt telefonfülke helyett egy falra elhelyezett, meglehetősen viharvert készülék állt, frissen felszerelve, melyben két óra tizenöt perccel a kávéház megnyitása után fennakadt a tantuszom.

A készülékhez azóta majdhogy naponta jön ki a szerelő (tíz év alatt ez legkevesebb ezer kiszállást jelent, tessék utánaszámolni!) mivelhogy olyan nézet született, hogy nem a készülék a hibás, hanem a kávéház vendégei, akik mindenféle tárgyakkal és bele nem való pénzérmekkel rontják el azt.

Született kételkedő vagyok, ezenfelül sértve is éreztem magamat, ezért egy kísérletre vállalkoztam: mindenféle váltópénzt vettem magamhoz, s egy jól működő készüléken kipróbáltam valamennyit. Kiderült, hogy a kisebb alakú pénzérmék, mint az öt és tízfilléres, hasonlóan a groschen, a bani, a kopejka és a félpennys, átgurul a készüléken és alul kiesik, míg a nagyobb alakú érem, mint a kétforintos, a Szent István ötös, a százlírás vagy a Napóleon-arany be sem fér a bedobó nyíláson.

E kísérlet után helyet foglaltam a Múzeum-kávéház készülékének közelében, s egy katonai látcső segítségével megfigyeltem, midőn a szerelő a készüléket felnyitotta: mi van a belsejében? Nos, a készülékben sem gombot, sem söröskupakot, sem ételmaradékokat nem láttam elakadva, a készülék kizárólag telefonérmék bedobása nyomán romlott el.

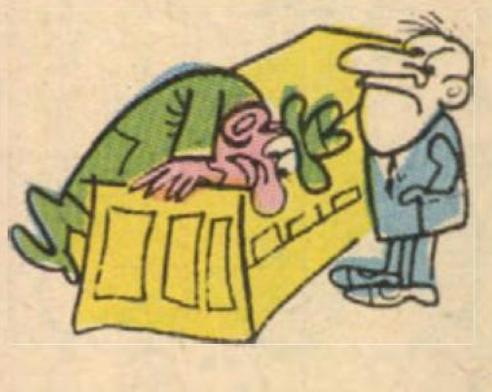
Miért mondtam el mindezt? Mert napjainkban az egész társadalom jogos felháborodása követeli — velem együtt — a telefonrongálók példás megbüntetését. Ugyanakkor joggal kérhetjük, hogy ne csak a telefonbetyárokat számoljuk fel a fővárosban, hanem a betyár telefonokat is. A kétfrontos harc itt is helyes módszer. Öntsünk tiszta vizet a nyilvános telefonkészülékekbe.

Ha csak nem ázik be tőle a vonal.

Somogyi Pál

CSAK PULT ALÓL

K. Gy. budapesti lakos, másfél voltos elemet keresett. Nem talált. Ezt már akkor sejtette, amikor a hosszú-hosszú zarándokútra elindult. Ám, egyszerre észrevette, hogy a Szivárvány Áruház Baross téri szaküzletében egy vevőnek a pult alól adják a keresett elemet. Nosza kért ő is. Nem kapott. Aztán panaszkönyvet kért. Azt kapott. Meg jó tanácsokat. Hogy hová menjen. Na, nem elemért, hanem panaszkodni.

Panaszkönyvi bejegyzésére hamarosan válasz érkezett. A vállalat sajnálja, egyetért, bocsánatát kéri, meg ilyesmik. Volt azonban a levélnek egy érdemi mondata is. Azt írták, hogy a panaszos menjen el a Baross téri áruházba, ahol a levél felmutatása ellenében teljesítik a kívánságát. K. Gy. elment és kapott elemet. A pult alól. Egy kicsi zacskóban, de megkérték: ne vegye ki a zacskóból az elemet, mert esetleg meglátják és akkor mások is kérnek.

Lám, érdemes panaszkodni. A pult alól való árusítás nem szűnt meg ugyan, de a panaszos beverekedte magát a kiváltságosok közé, azok közé, akik pult alól is vásárolhatnak.

(ő)

KISZÚRÁS!

Fél éve vásároltunk egy újfajta autoszifont. Több mint egy hónapja, hogy tönkrement a kiszúrószelep belső gumija, és azóta hiába járunk üzletből üzletbe, mindenhol csak régi szifonhoz való gumikat ajánlanak, igaz, hogy ezeket viszont ömlesztve. Úgy gondolom, annyi előrelátás elvárható lenne; ha ilyen nagy szériában gyártani kezdenek valamit, akkor ahhoz pótalkatrészekről is gondoskodjanak!

Komlós Gábor
Budapest

GÁZ PANASZ

A pákozdi áruházban, 1970 májusában, vásároltunk egy propán-bután gáztűzhelyet, miután a székesfehérvári Gázgyártó és Szolgáltató Vállalatnál szóban közölték velem, hogy ez évben megkapjuk a gázpalackot. Júliusban, levélben, értesítettek, hogy a gázpalack bekapcsolásának időpontjáról, 1971-ben, írásban értesítenek. Így most a szép gázkészülék dísztárgyként áll a lakásban, de használni nem tudjuk. Nem lehetne-e megoldani, hogy a vállalat betartsa az ígéretét, illetve csak annak adnának el ilyen drága gázkészüléket, akinek a gázellátását is biztosítják.

Magyar Imre
Pákozd, Budai út 127.

MOROG A MACKÓ

Morog bizony, a Rákóczi út és a Puskin utca sarkán, itt dolgozik ugyanis, mint reklám, a Mackó-bisztró bejárata fölött.

A mackó azért morog, mert a hajdan ragyogó, gusztusos, kulturált kis bisztró, már jó ideje kocsmává, talponállóvá züllött, ahol rogyadozó térdű, réveteg tekintetű alkoholisták és gülüszemű részegek bámulnak, rummal „hígított", hatalmas korsó sörök fölött, a francia salátát fogyasztó, riadt, meglepett vendégekre. A szörpivókat árulóknak tekintik, ellenségnek, a magányos nőket pedig molesztálják...

Kérjük, hogy sürgősen szüntessék meg a bisztró talponálló-kocsma jellegét. Nem átalakításra gondolunk — az legalább egy év, ha nem több —, javaslatunk sokkal egyszerűbb. És nem is kerül pénzbe. Sőt, egy napra sem kell bezárni az üzletet. Egy éjjel, záróra után, vigyék el a polcokról, a pultokról az alkoholtartalmú üvegeket és aztán takarítsák ki a helyiséget!

Ez az egész, és meglátják, a bisztró másnapra magától is átalakul! Úgy bizony! Ha nem hisszük, próbálják meg!

Talán a mackó se morogna többé a bejárat felett...

Bodor Károly

VÁLASZOLUNK OLVASÓINKNAK

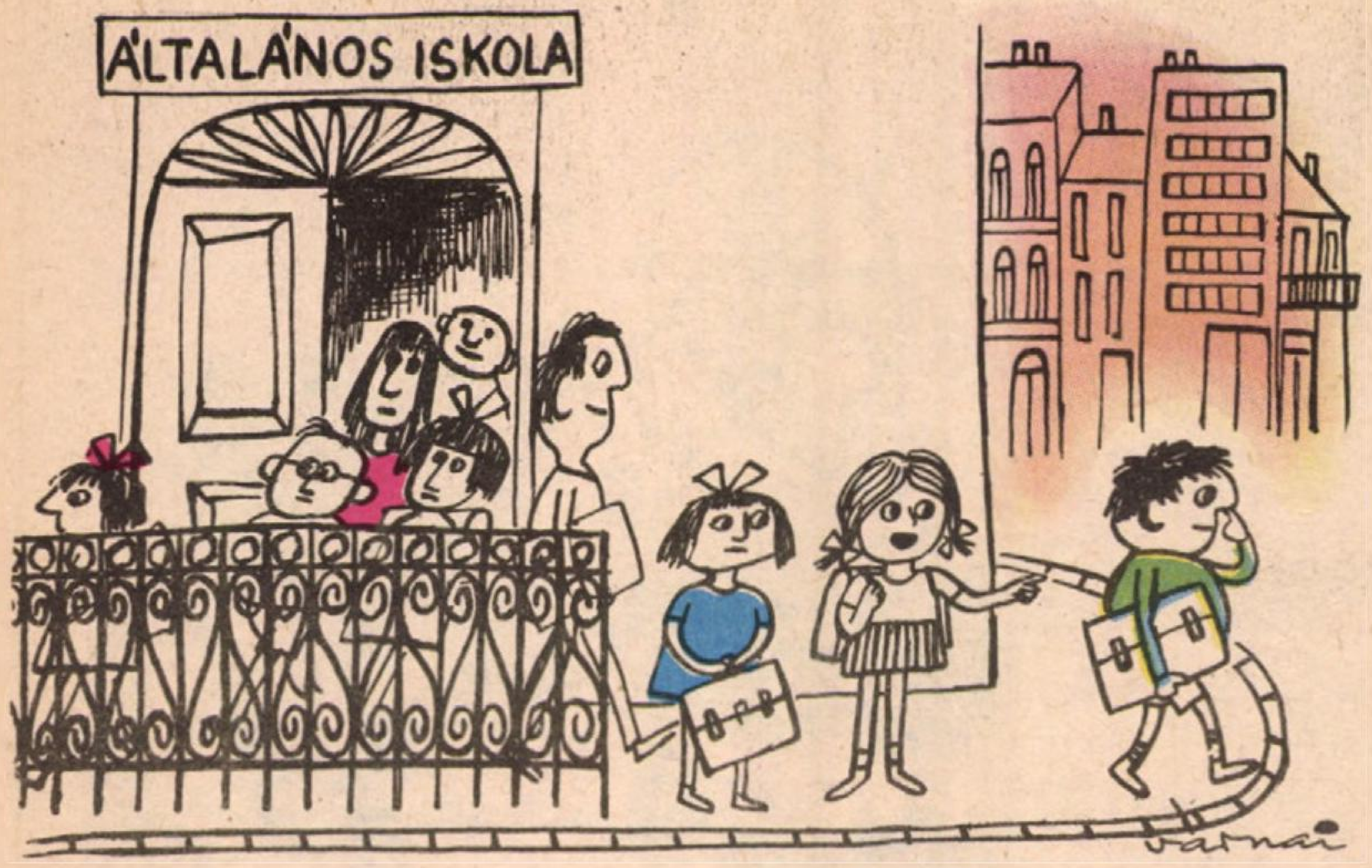
H. Vilmosné olvasónk azt kérdi: igaza volt-e a badacsonyi postahivatal vezetőjének, aki egy szakácskönyv felvételét megtagadta. Olvasónk a könyvet egy németországi rokonának szerette volna kiküldeni, de a hivatalvezető szerint: szakkönyv nem küldhető külföldre. Levélírónk felhívta a hivatal vezetőjének figyelmét arra, hogy a könyvet Magyarországon adták ki — német nyelven —, feltehetően nem a hazai olvasók számára. Sőt, tréfából még azt is megjegyezte: ha más nem is, de egy „ács" szócska megkülönbözteti a szakkönyvtől. A hivatalvezető hajthatatlan maradt. Kinek volt hát igaza? — kérdi tőlünk H. Vilmosné.

Véleményünk szerint a postahivatal vezetőjének, akinek ébersége megakadályozta, hogy a kolozsvári töltöttkáposzta, az alföldi gulyás és a szegedi halászlé gyártási titka külföldre jusson. Félő persze, hogy a recept másképp is kijuthat, sőt az is elképzelhető, hogy konzerveinket képzett ipari kémek már vegyelemezték, és a magyar konyha ízeinek titka már nem titok többé. Ezért olvasónknak is igaza volt. De mit ér vele?

*

B. Á. budapesti olvasónk söralátét-gyűjtő. Büszkén újságolja, hogy már 200 ilyen, keménypapírból készült, színes reklámokkal díszített korong van a birtokában és kiterjedt nemzetközi kapcsolatai révén a minap is kapott 11 darabot Svájcból. A vámhivatal a küldeményre 6 forint illetéket szabott ki. Olvasónk kiszámolta: egy alátétért 54,54 fillért fizetett, és most arra kíváncsi, hogy a belföldi érték hány százalékával vámolták el a legfeljebb eszmei értéket képviselő papírokat.

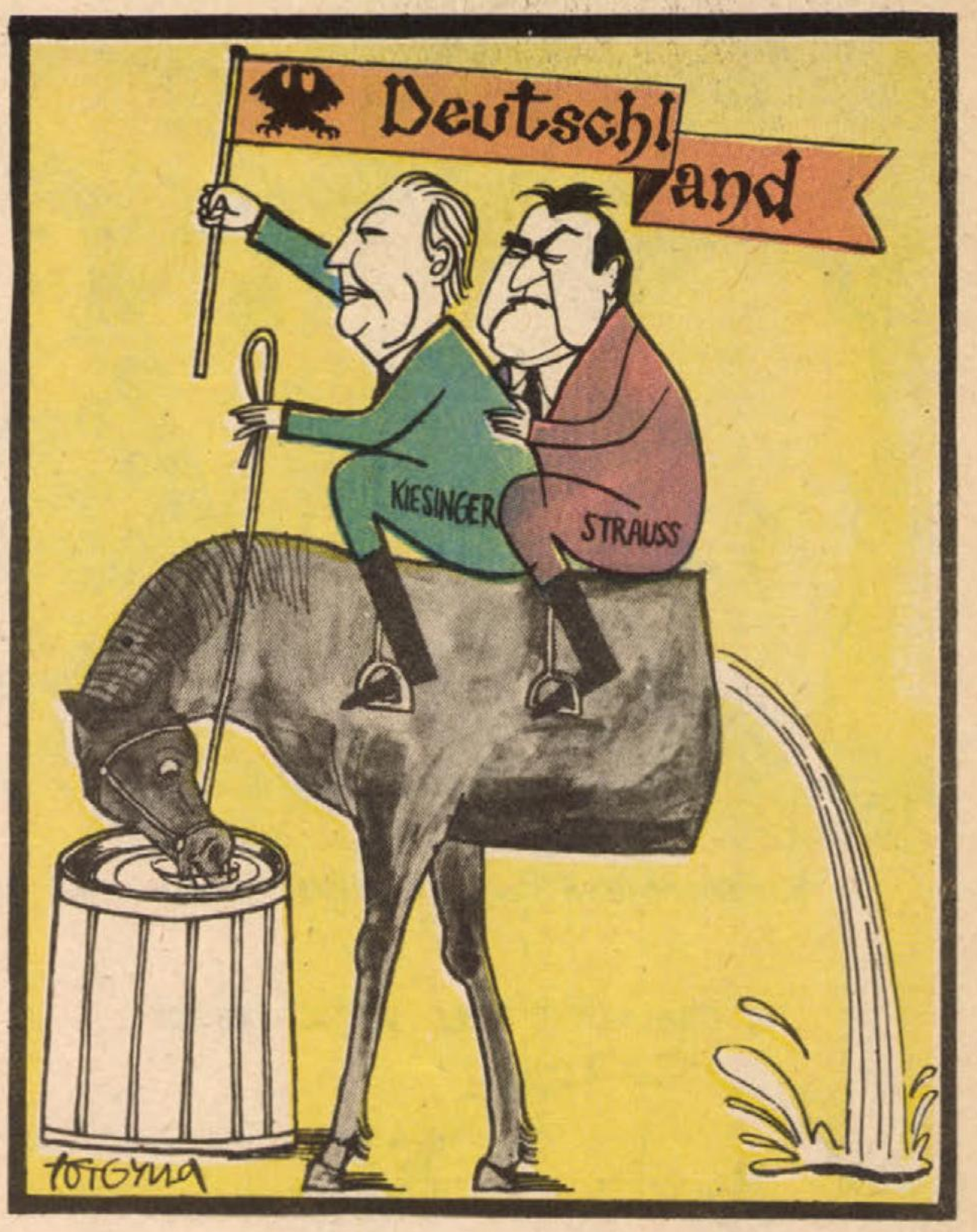
Kötelességünknek érezzük, hogy olvasónk pontos választ kapjon, ezért egy szakbizottságot hívtunk össze, mely a következőt jelentette: Egy söralátét értéke 1 fillér. A rányomott festék 0,3 fillérbe kerül. Vigalmi százalék: 3,5 fillér. Eszmei érték 40 fillér. A küldemény vámolásával járó költségek (nyomtatvány, tinta, munkabér, SZTK, a pecsétek amortizációs költsége, stb.): 5 forint. ez összesen 5 forint 44 fillér. Olvasónk tehát egészen csekély vámot fizetett és tegye szívére a kezét: ha egy „Ki mit gyűjt" klubban egy ötöst kértek volna az alátétek darabjáért, azt is megfizette volna. Na ugye?

RAJONGÓ KISLÁNY

– Nézd, hát nem olyan, mint az Alain Delon?!...

MAGAS LOVON AZ ELLENZÉK

– Németország mi vagyunk!

A HUMANISTA

A gyorsvonatnak még a folyosója is zsúfolt, de a mozdony utáni kocsi egyik fülkéjében a nyolc ülőhelyen négy fiatalember terpeszkedik, s mindenkit kitessékel.

Egy nyolcvan év körüli bácsika is rájuk nyitja az ajtót.

– Apuskám, foglalt! – utasítja ki az egyik.

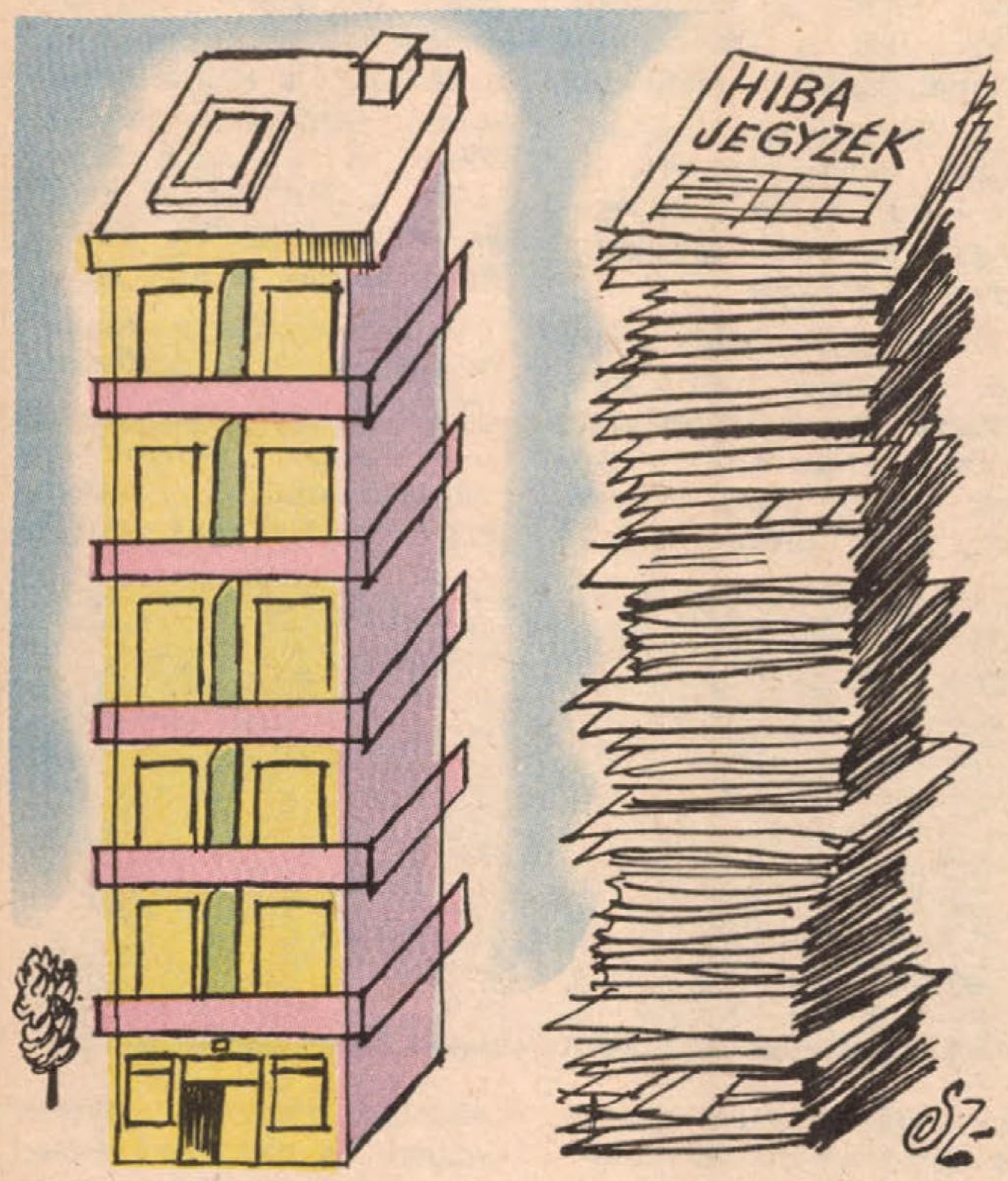
– Ha csak a csomagom letehetném – könyörög az öreg.

– Hát nem érti, apuskám? Fog-lalt! – nyomja meg a szót az ifjú titán.

A bácsika a folyosón az ablakba kapaszkodik, de egyre jobban rogyadozik a lába. Az egyik ifjúnak megesik rajta a szíve, és kiszól a fülkéből.

– Apuskám, hogy mer ilyen rozogán ilyen hosszú útra vállalkozni? Ha mégis történne magával valami, kit értesítsünk?

ÚJ HÁZ

CSŐREPEDÉS

– Ne siessenek annyira, nagyon kellemes a víz...

Egy gyerek, pubertás-korban

Egy ismerősöm mesélte az itt következő történetet:

– A fiam rosszul tanul. Valamikor osztályelső volt, az iskola büszkesége, de most?! Évről évre rosszabb az átlaga... Egyesek azt mondják: ne gyötörjem annyit, pubertáskorban van és ilyenkor a gyermekeket lelki problémák gyötrik... Konfliktusok a világgal, érzelmi válság meg ehhez hasonlók. Mindezt én is tudom... De az egyetemi felvételi bizottságot ez nem érdekli... Tanulj! – mondtam a fiamnak. – Neked nincs más dolgod, mint tanulni... Én néha hajnalig tanultam, s aztán hajnalban folytattam tovább... A tudás hatalom!... Tanulj, hogy taníthass! Én sokkal nehezebb körülmények között tanultam, mint te...

A gyerek ilyenkor szótlanul végighallgat, de a gondolatai – látom az arcán – messze járnak. Az utóbbi időben azonban nagyon furcsán viselkedik. Egy reggel bejött hozzám a szobába, kezében egy újsággal, és így szólt:

– Apa, mit jelent az, hogy: „A korrózió szerepe a dinamikus ionoszféra specifikus rétegeiben?"

– Megőrültél? – kérdeztem tőle. – Egy szót sem értek ebből. Hol olvastad ezt?

– Az újságban. A Tudományos Minősítő Bizottság ezen a héten vitatja meg ezt a témát.

– Nagyon érdekes – mondtam ingerülten.

– Tehát nem tudod, hogy mit jelent?

– Nem tudom – feleltem őszintén. – Egy szót sem értek belőle.

– Köszönöm, csak ezt akartam kérdezni – mondta illedelmesen a gyerek, és lehajtott fejjel kiment a szobából.

Egy héttel később ismét megjelent nálam:

– Apa, a közlemény rovatban olvastam, hogy a Tudományos Minősítő Bizottság a következő kandidátusi disszertációt tárgyalja meg: „Az emulziós folyamatok biológiai hatása a kromoszómákra, a XVIII. század közepén, Észak-Európában." Mondd, mit jelent ez?

– Fogalmam sincs – feleltem őszintén. – De miért kérdezed ezt tőlem?

– Csak – felelte a fiam, és faképnél hagyott.

– Így nem lehet válaszolni a gyereknek – mondta a feleségem. – Légy egy kicsit türelmesebb hozzá!

A következő héten arra kért, magyarázzam el neki, mit jelent az, hogy: „A pentaton dallamképzés társadalmi motiválása, különös tekintettel a Hanza-városokra, a preklaszszikus geometria tükrében"?

– Ezt hol olvastad?

– A közlemények rovatban. A Tudományos Minősítő Bizottság szerdán vitatja meg ezt a disszertációt. Tudod, miről van szó?

– Fogalmam sincs – válaszoltam idegesen. – Egy szót sem értek belőle.

– Köszönöm – felelte illedelmesen a fiam, és kiment a szobából.

– Furcsa ember vagy te – mondta a feleségem. – A fiad kérdez tőled valamit, és te nem válaszolsz neki... Legalább néhány szóval magyarázd el neki, hogy...

A fiam hetek óta gyötör ezekkel a kérdésekkel. Minden héten megkérdi: „Apa, ez mit jelent?" És én mindig azt mondom: fogalmam sincs. A lányom kinevet a hátam mögött, az anyósom gúnyos megjegyzéseket tesz rám, és a feleségemen látom, hogy csalódott bennem: műveltebbnek gondolt.

Legutóbb, amikor a fiam azzal állt elő, most magyarázzam el neki, mit jelent az, hogy: „A spirális függvényhatározók koordinált fejlődéstörvényei", a feleségem rászólt:

– Ne maceráld folyton az apádat!

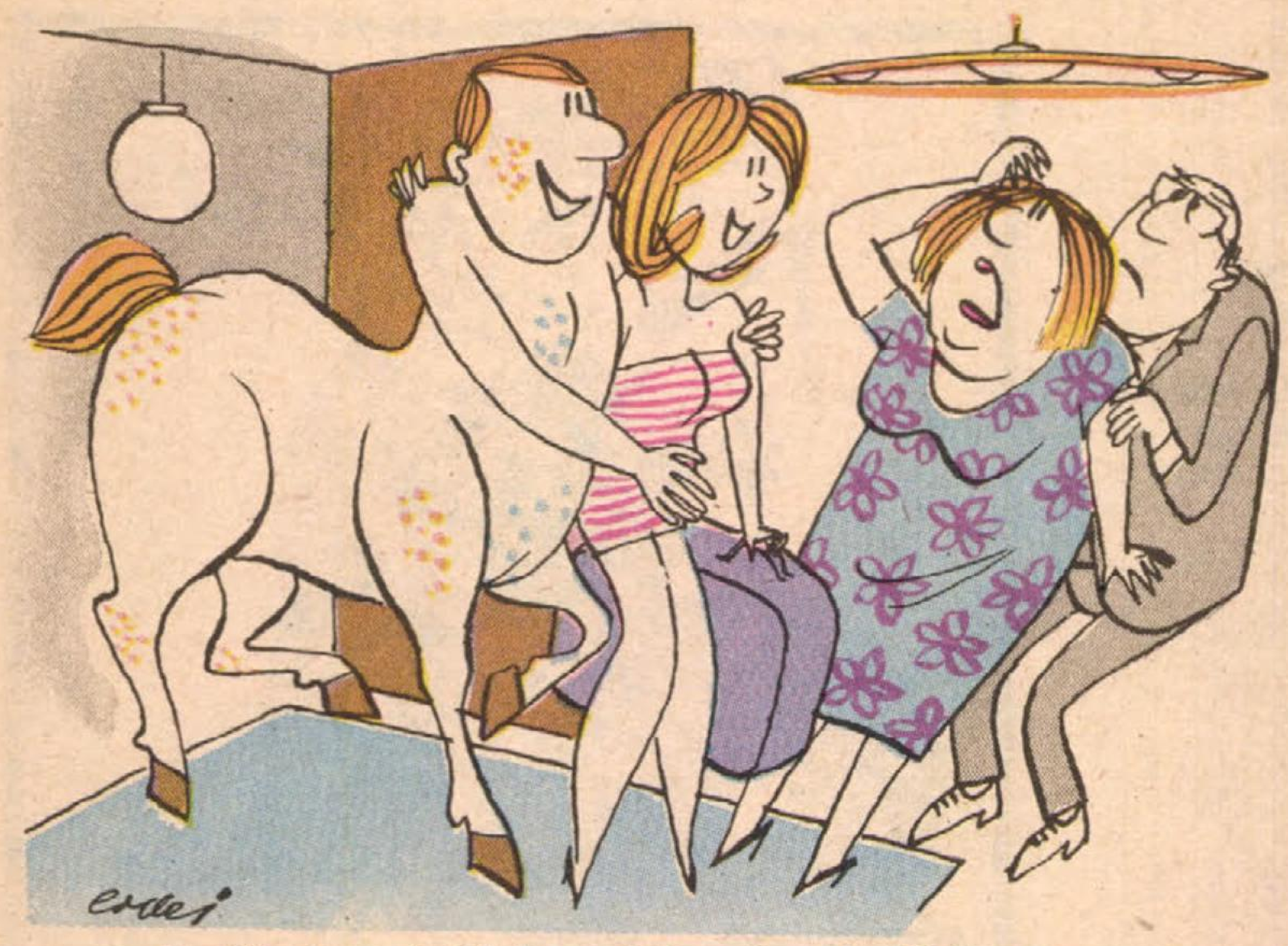
– Csak hadd kérdezzen – sütöttem el a régi viccet. – Attól okosodik...

Újabban egy olyan napilapra fizettem elő, amely nem közli, hogy milyen disszertációkat vitat meg a Tudományos Minősítő Bizottság.

Azóta mintha kezdeném visszanyerni a tekintélyemet...

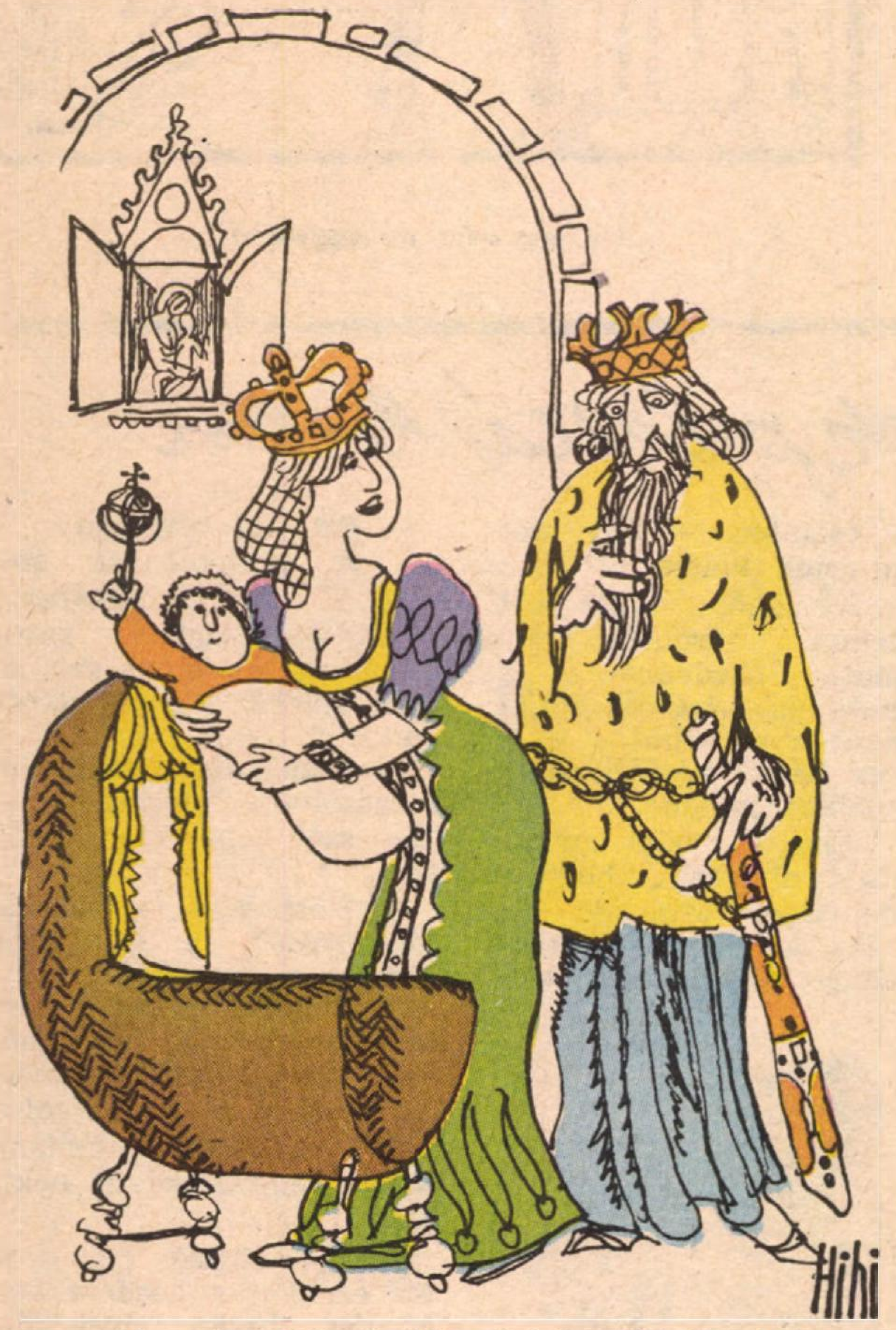
Mikes György

NYARALÁS UTÁN

– A vőlegényem! Görögországban ismerkedtünk meg...

A CSALÁDTERVEZÉS TÖRTÉNETÉBŐL

– Egy trónörökös és két trónkövetelő elég lesz?

SZERENCSÉS BARLANGTULAJDONOS

– Tudod, milyen értékes lesz ez a rajz százezer év múlva?

A DEMOGRÁFIAI ROBBANÁS ELLEN

A „New York Times" tudósítása szerint az ENSZ Emberi Jogok Bizottságának amerikai tagja, Mrs. Rita E. Hauser nyilatkozatában alkotmányellenesnek bélyegezte azt a törvényt, amely tiltja az egyneműek házasságát:

– A világot túlnépesedés fenyegeti. A demográfiai robbanás leghatásosabb ellenszere az egyneműek házassága. Tudom, hogy régi előítéleteket kell legyőzni, de minden megszokás kérdése.

Persze, Rita asszony vizet prédikál és bort iszik: hímnemű férje van!

KI A ZÖLDBE

– Ha nem fáradtál el, foroghatunk még egy kicsit...

A NŐI MUNKAERŐ MÉGIS MÁS...

Nem veszi észre, hogy a nők egyenjogúságának ürügyén az újságok szinte szítják a férfiellenes hangulatot?

— Ha nem tudnám, hogy ön egy nagy vállalat vezetője, azt mondanám, félrebeszél.

— Mondja inkább, hogy én egy őszinte vállalatvezető vagyok.

— Akkor illenék tudnia, hogy az eddiginél nagyobb figyelmet kell fordítani a nők sajátos érdekeire.

— A férfiak rovására.

— Ne haragudjék, de ez nagy badarság.

— Nézőpont kérdése.

— Valóban az, csak ön nem megfelelő pontból nézi. Arra kell törekednünk, hogy megszűnjön végre a nők hátrányos megkülönböztetése és jobban érvényesüljön az egyenjogúságuk.

— Ha jól sejtem, ezt az irányelvekből idézte?

— Jól sejti.

— Akkor én azzal természetesen egyetértek. De mondja, olyan nagy baj az például, ha egy nőt egyedül, kísérő nélkül, nem engednek be egy lokálba?

— Ha csak erről lenne szó... Bár elvileg ez sem lényegtelen.

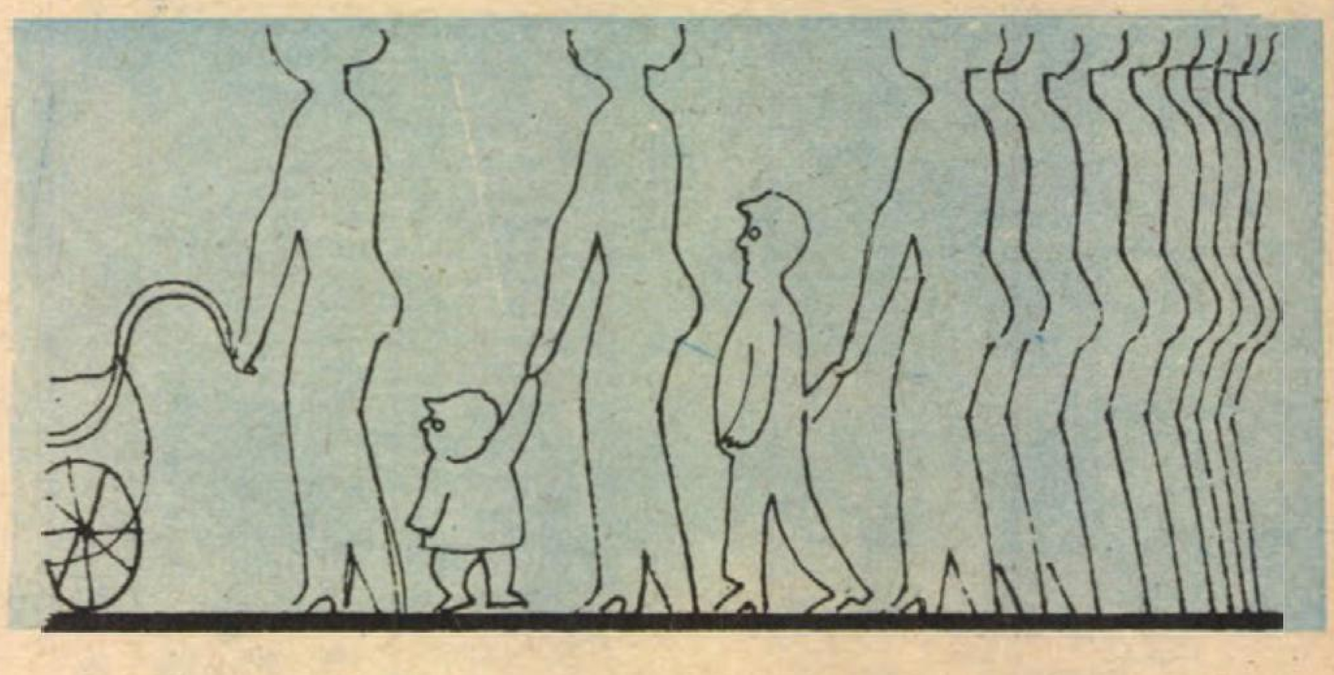
— Hiúsági kérdés.

— Azt a jelenséget is hiúságnak tartja, hogy a nők azonos beosztásban gyakran kevesebb fizetést kapnak, mint a férfiak?

— Legfeljebb néhány száz forint a különbség. Végül ezt a különbséget is megkapják a férfiaktól.

— Ön hajlamos a túlságos leegyszerűsítésre. Az a dolog veleje, lényege, hogy egyenlő munkáért egyenlő bér jár.

— Ez az elmélet, de a női munkaerő mégis más. Először jön a szülési szabadság, aztán kicsi a gyerek, aztán beteg a gyerek, aztán megnő a gyerek, aztán még egy gyerek, és aztán kezdődik minden elölről.

— Éppen ezeket a szempontokat kell figyelembe venni, hogy sikerrel lehessen megoldani a nők egyenjogúsítását. Vagy vállalják át a férfiak...

— Ez persze lehetetlen, de akárhogyan is érvel, sok a kiesés a nők munkájából. De különben is számos példát tudok felsorolni arról, amiben nincsenek hátrányosabb helyzetben.

— Remélem, nem a háztartásra, bevásárlásra és más efféleкre gondol?

— Dehogy! Vegye figyelembe, hogy csak néhány példát említsek: a nők kiküldetési napidíja éppen úgy 31 forint, mint a férfiaké; a nők is ugyanannyit fizetnek a vendéglőben a sertéspörköltért, mint a férfiak; a mozi- és színházjegyeket azonos árért kapják a nők is.

— Kifelejtette a vonat-, a villamos- és az autóbuszjegy árát.

— Hiába gúnyolódik! Tapasztalatból tudom, hogy mennyi baj van a nődolgozókkal. A férfiak sokkal aktívabban vesznek részt a vállalatvezetésben is.

— Meglepne, ha állítását bizonyítani tudná.

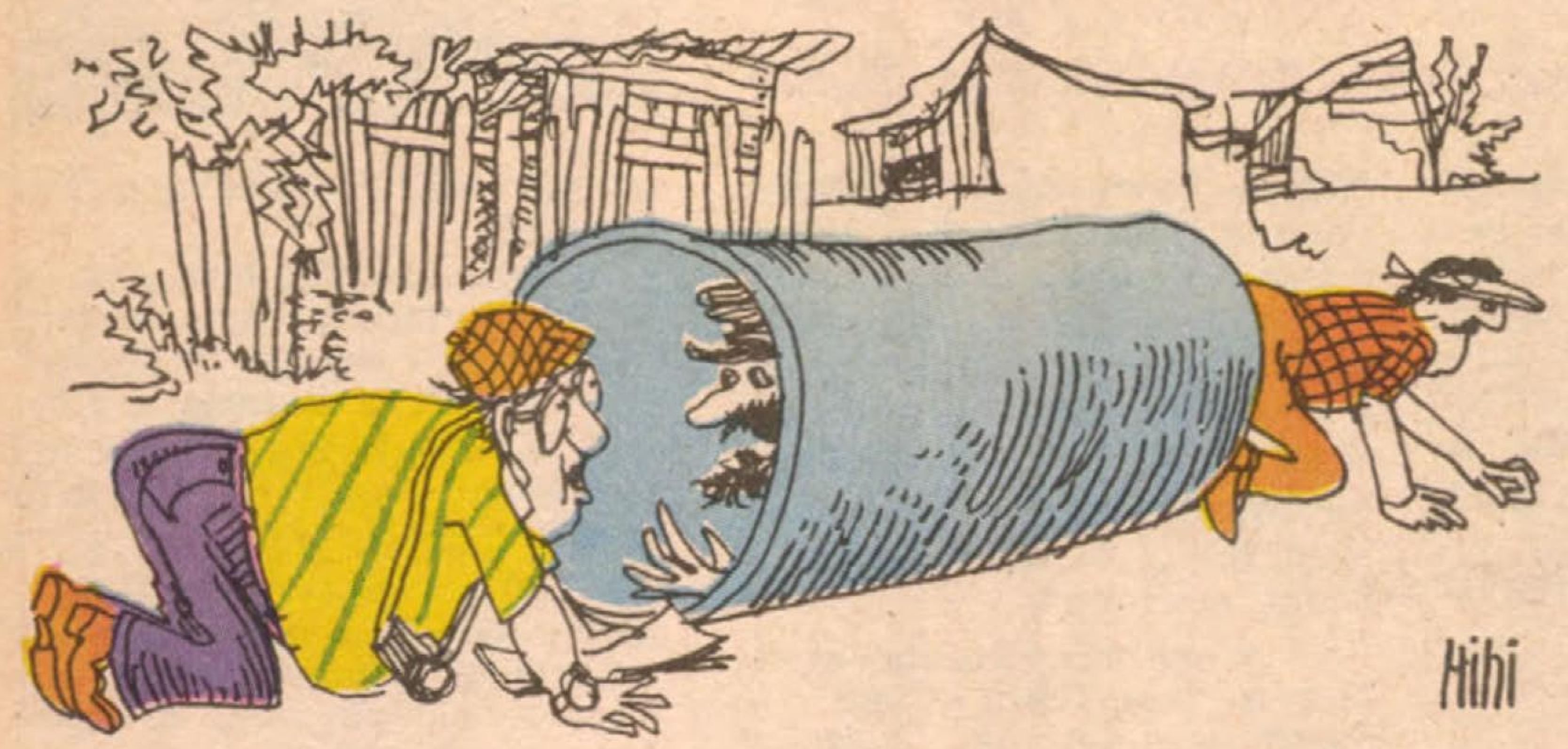
— Semmi sem egyszerűbb! Éppen most tartottam osztályvezetői értekezletet. Harminc osztályvezetőm volt jelen. Mind a harminc felszólalt, értékes javaslatokat tett. A harminc közül mindössze egyetlen egy nő jelentkezett szólásra.

— És a többi?

— Naiv kérdés. Csak nem képzeli, hogy az én vállalatomnál egynél több osztályvezető lehet nő?

Földes György

AMATŐR

– Nem vállalna filmszerepet?
– Már elígérkeztem a tévének...

KÉTELY

Földes Vilmos rajza

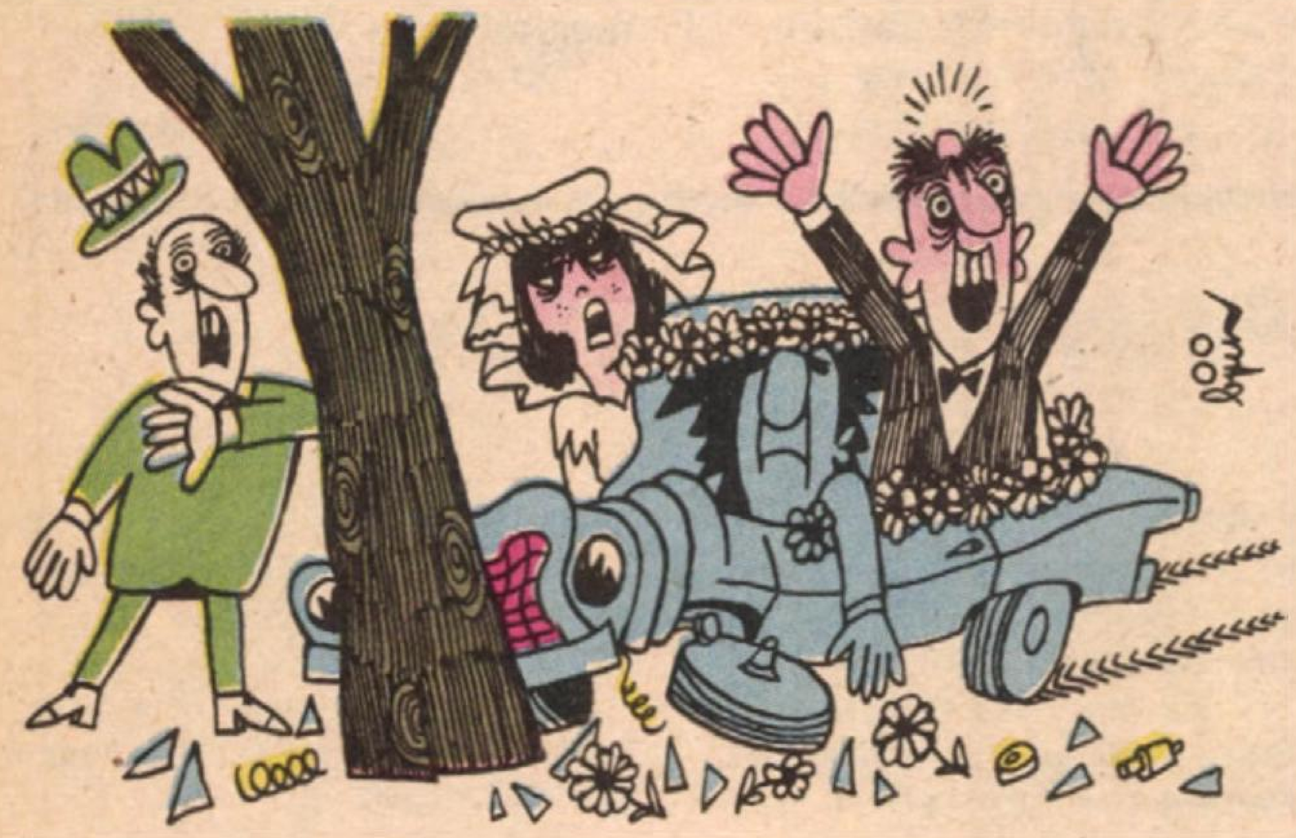
– Mondja, ezek a kulcsok ide valók ?

NEHÉZ MESTERSÉG

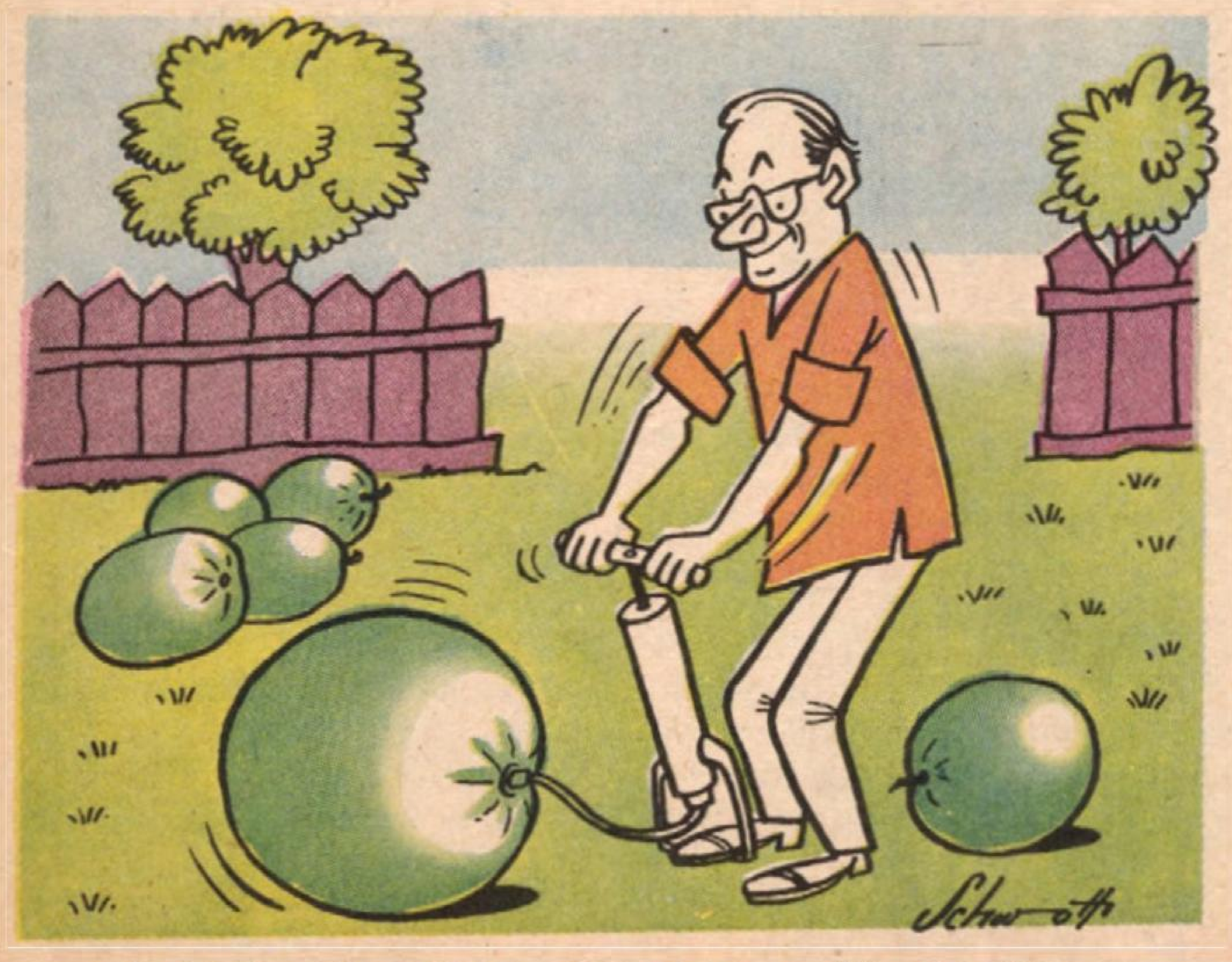
– Minden alkalommal le kell innom magam, hogy egy ilyen ifjú költőt meg tudjak csókolni!...

ESKÜVŐI TAXI

– Jenő, nekem roppant gyanús, hogy ez nem volt a véletlen műve!

PUKKADJANAK A SZOMSZÉDOK

– Azért is nálam teremnek a legnagyobb dinnyék!

Egy és más...

Évek óta vívok elkeseredett harcot Odesszáért. Sajnos, Ogyessza tartja magát. Azoknak, akik bevezető mondataim elmésségét nem érzékelték, hadd fejtem ki bővebben: e szép város nevét orosz ajkúaktól még sohasem hallottam Ogyesszának mondani, hanem csakis és kizárólag Odesszának. Az Ogyessza sajátos magyar találmány, melyet sajtónk — az ördög tudja, mért — szívósan propagál. És ha a sajtó valami *hibásat* propagál, annak mindig eredménye van. Egyszál magam egyebet nem tehetvén, levelezőlapokon világosítom fel kollégáimat tudatlanságukról, alkalmilag személyesen is szemükre lobbantom, persze teljesen eredménytelenül. Kötik magukat Ogyesszához, ők tudják, hogy miért.

Valamelyik este Kulcsár István a tévében megemlítette ezt a várost, s természetesen Odesszának mondta, ahogyan kell. Most abban reménykedem, hogy hallották a sajtó dolgozói is, s végül mégiscsak győz az igazság. Akkor aztán újra harcba indulok Osztapenkóért. Mert a hősi halált halt parlamenter nevét is — miért? — következetesen hibásan, Osztyapenkónak írják a lapok. Pedig szobrán ott áll a neve. És mégis.

Szeretettel ajánlom fentieket az Estyi Hírlap figyelmébe is.

*

Ihaj-csuhaj, szól a zene, verbunkosokat, toborzókat játszik... Valaki, egy jó torkú nótaénekes, dalol is hozzá: menjek katonának. Ennek azonban többrendbéli akadálya van. Először is már régen túl vagyok a katonaköteles koron, ihaj-csuhaj, másodszor pedig, ha menni akarnék sem mehetnék, mert a 6-os autóbuszon, ahol toboroznak, moccanni sem lehet.

A vonatokon megtiltották a táskarádiók használatát — nem utolsósorban a Magyar Nemzet dicséretes buzgalmát illeti a hála érte —, de a villamosokon és autóbuszokon a helyzet változatlan. Az muzsikál, aki akar, s olyan hangerővel, de amilyennel kedve tartja. Legjobb tudomásom szerint van ugyan egy régi rendelet, mely ezt tiltja, de nincs, aki ennek a rendeletnek érvényt szerezzen (pedig csak a k a r n i kellene!). A 6-os azonban csuklós jármű, ülőkalauzzal felszerelve, mért szól hát a toborzó zavartalanul? De még inkább kíváncsi vagyok arra, hogy ki toboroz ilyen szenvedélyesen? Ki az a kötélidegzetű utas, aki a csúcsforgalom gyötrelmeinek kellős közepén verbunkosok hallgatásával szórakozik és szórakoztatja a nagyérdemű közönséget? A kocsi elején állok, a zene a végéből hangzik. Araszolva, mint egy hernyó, elkezdem préselni magamat a hang irányába. Így haladok nagy ügyesen és centiméterenként egyre hátrább-hátrább, amíg végre ott állok a toborzó forrásnál. A szép hangú táskarádió az ülőkalauz asztalkáján működik, mivelhogy az övé. Ihaj-csuhaj, menjünk katonának...

Könnyű neki, mert fiatal lány az istenadta.

*

Ostoba szenvedélyeim egyike a pontos óra. Evégből derék, kiszolgált karórámat naponta kétszer igazítom a pontos időhöz, másodpercnyire. Reggel hét órakor a rádió szolgál erre a célra, este nyolckor a tévéhíradó előtt megjelenő óra. Ez utóbbi azonban egy kissé szégyenlős. Csak akkor hajlandó megmutatkozni, ha a tévéműsornak nincs késése, vagyis 1—2 perccel nyolc óra előtt. Ha a híradó nyolc óra után 1 perccel kezdődik, pontos időjelzés nincs. Holott néhány másodperc erejéig akkor is megmutathatnák az óra nyájas ábrázatát. Ha másért nem, az én kedvemért.

Miért kell nekem azzal a tudattal elaludnom, hogy reggel hétig az órám nem jár pontosan?

(t.)

MEGLEPŐ ESET

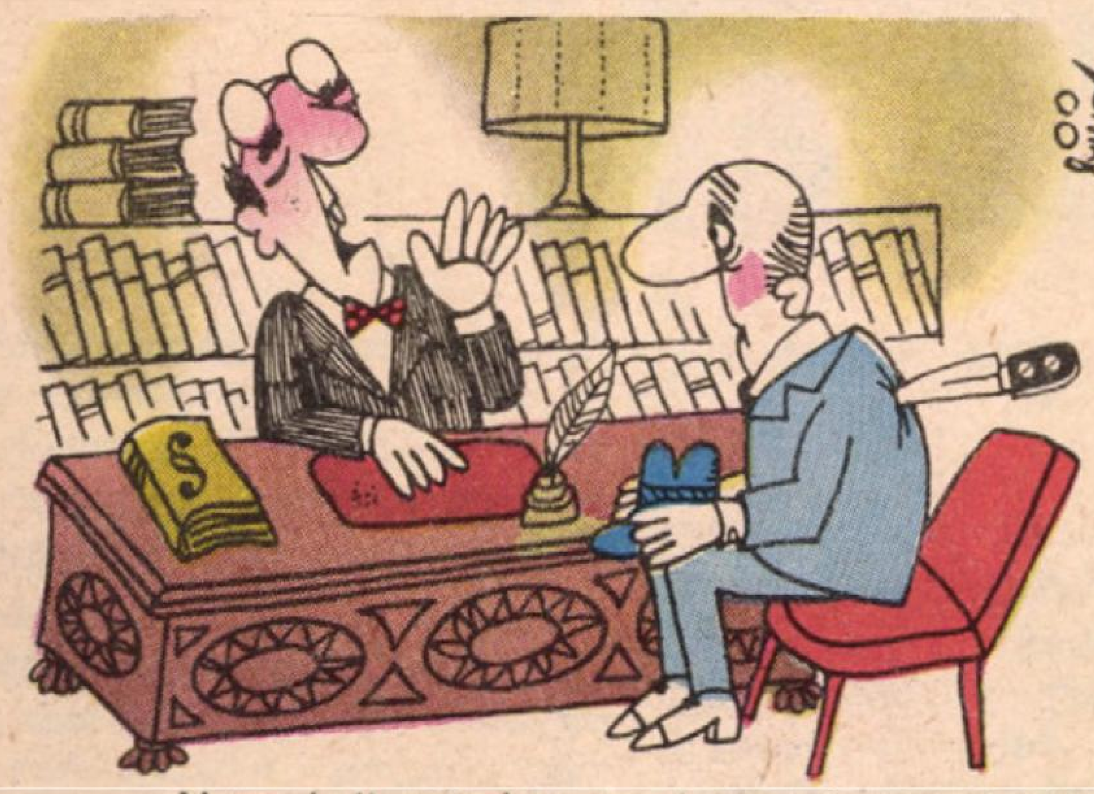

„ÉRTÉKES PÉNZ"

Az Associated Press hírügynökség corki jelentése szerint egy német turista egy 10 000 márkás bankjegyet váltott be egy előkelő áruházban. Kapott érte 1090 ír fontot, ami 2640 dollárnak felel meg. Később kiderült, hogy a 10 000 márkás bankjegy 1922-ből, a német infláció időszakából származik, s természetesen egy lyukas pennyt sem ér.

Hinni kell a pénzben, és máris van értéke... Vajon mit adnának Írországban egy tízmilliárd pengős bankjegyért?

VÁLÓPERES ÜGYVÉDNÉL

– Nem kell minden apró-cseprő veszekedés után rögtön válásra gondolni...

NEGYVENKÉT HOLD ROMANTIKA

(SÉTA A VÁCRÁTÓTI BOTANIKUS KERTBEN)

Nem véletlen, hogy annyi film külső felvételei készültek ebben a környezetben. Itt pottyant a vízbe Nemecsek Ernő, itt jártak-keltek a Kárpáthy Zoltán, az Egri csillagok, a Bors szereplői. A látogató úgy érzi, hogy a kert fái és tárgyai is ellesték, eltanulták a színészi mesterséget.

A Magyar Tudományos Akadémia vácrátóti 42 holdas botanikus kertje olyan, mint egy romantikus színjáték túlméretezett díszlete: műromok, műtavakban műszigetek, műsziklákon művízesés.

Láthatunk itt olyan gyertyánt, amelyik, szokásától eltérően, a földig lógatja ágait. Bizonyára a Szomorúfűz szerepét alakítja. Másutt az egyébként zömök, terebélyes koronájú mocsári tölgy játszik jegenyét: karcsú, sudár, égnek szökő. Arrább egy hihetetlenül vaskos nyárfa tetszeleg a sokszázados ősfa szerepében, pedig a szakemberek szerint alig 70 éves suhanc az illető. Aztán itt a zenélő malom! Valójában sohasem zenélt, csak amióta eljátszotta a Zenélő malom című film címszerepét (még a felszabadulás előtt), akkor ragadt rá lemoshatatlanul ez a név. Valamikor, tisztéhez híven, őrölt is, de ma már nem csinálja. Hja, ha valaki egyszer belekóstolt a művészetbe!

* * *

De játszik itt az egész kert. Egy darabka párás, ködös Angliát, a száraz, meleg, esőtlen alföldi sivó homokon. Sőt, egy darabka (sajnos, csak parányi darabka!) trópust is eljátszik: a szűkös, szegényes üvegházban, a banánérlelő melegben pálmák pompáznak, liánok kúsznak, orchideák nyílnak.

A mediterrán és más mérsékelten meleg tájak növényei: a citrom, a narancs, a gránátalma, a babér, a paliszanderfa és társaik, most a szabadban tanyáznak, de télire az üvegházba szorulnak.

— A szó legszorosabb értelmében szorulunk, uram! — mondotta lapunk számára adott nyilatkozatában az újzélandi kender. — A nagyon zsúfolt társbérletet valamennyi növénytársam megsínyli, a kibe hurcolás sem tesz jót nekünk, higgye el. Pálmaház kellene ide és korszerű üvegházak!

A babérfa egyetértően, helyeslően bólintott rá.

A botanikus kert alapjául szolgáló parkot Vigyázó Sándor építtette, és végrendeletében az Akadémiára testálta. Az Akadémia csak nagyon későn, 1952-ben jutott hozzá jogos örökségéhez. Azóta a romantikus környezetben nagyon is realisztikus tevékenység folyik: a botanikai kutatómunka egyik fellegvára lett Vácrátót.

A kert egyik híressége a fejlődéstörténeti rendszertani gyűjtemény, amely térképszerűen kiterítve mutatja a virágos növények sógor-komasági viszonyait, sok millió éves törzsfejlődését. Olyan ez, mint egy nyitott, nagy méretű tankönyv. Gyakran sereglenek ide az ország minden tájáról kis és nagy diákok, hogy olvassanak, tanuljanak belőle.

Ezek a tudományi kirándulások bizonyára szép emlékként maradnak meg a diákokban, s az esetleges apróbb kellemetlenségeket hamar elfelejtik. Hogy milyen kellemetlenségek érhetik itt őket? Például az, hogy eső elől sehol sem találnak védelmet, nincs olyan fedett terület, ahol esőben meg lehetne húzódni. Vagy az, hogy egy pohárka üdítő italt sem tudnak meginni, mert a büfé csak vasárnap „üzemel".

* * *

Érdekes és élvezetes program vasárnapra vagy szabad szombatra a pestieknek egy vácrátóti kirándulás. Mennek is oda sokan Pestről, de még többen mennének, ha az AKÖV megoldaná a közlekedési problémákat. Legalább hét végén indíthatnának közvetlen járatokat Pestről.

Mert, jelenleg, sajnos, a negyvenegynéhány kilométeres távolságot olyan hosszú idő alatt lehet megtenni vasúton és autóbuszon, hogy közben — állítólag — egy szputnyik kétszer is megkerüli a földet...

Radványi Barna

HUMORÜGYBEN DR. PESTA LÁSZLÓNÁL

Azt hiszem, nem a legjobbkor jöttem humorügyben.

— Ugyan! Bánatra — öröm...

— Szerintem sem a világ az az egy pont, amit otthagytunk Dunaújvárosban.

Biztos vagyok benne, akad néhány régi újpesti szurkoló, aki „kapásból" megfejti ezt a párbeszédet, többi olvasóinknak azonban némi magyarázattal tartozom: Találkozásunk időpontja szeptember 2. este (Dunaújváros—Ú. Dózsa = 0:0), dr. Pesta László több mint négy évtizede vezetőségi tagja az újpesti csapatnak.

— Ebben a tisztségében volt valami humoros élménye?

— Inkább e tisztségem előtt, ugyanis a humor — mint tudjuk — magyarul nedvet jelent, én pedig bizonyos nedvnek, pontosabban víznek, még pontosabban a Dunának kellős közepén kerültem először kapcsolatba az újpestiekkel. Történt, hogy mint fiatal váci orvos, egy szép nyári napon át akartam úszni a Dunát, de mivel nem volt tréningem, félúton elfáradtam. Újpesti evezősök húztak ki és vittek a partra, miközben rendkívül érthető tőmondatokban közölték a véleményüket. Viszonzásul és hálából megfogadtam, hogy Újpest-drukker leszek.

— Én azt hittem mindig, hogy ön *hivatalból* drukkol a csapatnak.

— Bevallom férfiasan, hogy a drukkolás volt előbb. Az újpesti tisztiorvosi állást inkább a fogadalmam következtében pályáztam meg. Mondhatom, soha nem bántam meg, hogy Újpestre telepedtem. Megismertem az újpestieket, megszerettem őket, és talán meg is értettem a sajátságos beszédüket. Magának nem kell bemutatnom a földijeit, tudja, hogy kevés beszédű emberek. Nekem — például — annak idején a Kör-kávéházban, a meccs után csak annyit mondtak: „Főorvos úr! Ebben az életben..." Soha nem folytatták, de a hangsúly szerint tudni lehetett, hogy hangjuk örömhang, mert nyertünk; csalódás, mert döntetlen; szörnyű bánat, mert kikaptunk.

— Szégyellem, de erre a kifejezésre már nem emlékeztem, a csalódást viszont pontosan kiéreztem az ön szavaiból.

— Működött a tudatalattija.

— Működött és működik. Most — például — az került a felszínre, hogy Ön — tán viszonzásképp — nem egy újpestit „húzott ki a vízből"

— Szerettem az újpestieket és a Megyeri úton ellestem a „technikát". Így, a háború vége felé egész ügyesen dribliztem. A városi kórház fertőző pavilonjaiban szép számmal ápoltuk a katona- és munkaszolgálatos szökevényeket. Mindennap más áldozta ujja vérét a dysenteria (vérhas) hiteles bizonyítására.

— Ez volt az a bizonyos diagnosztikai tévedés, amelyért hálás volt mindenki.

— Kivéve egy valakit. Negyvenöt nyarán, a Kossuth Lajos utca és Múzeum körút sarkán állt elébem az illető. „Honnan is ismerem én magát, barátom?" — nézett a szemem közé gúnyosan és fenyegetve. Hangjában a leleplezés diadala csengett, de néhány pillanat után „azonosított". Tekintete ekkor elhomályosodott, majd csalódottan legyintett: — „Ja! Maga vett föl a kórházba". — Evvel sarkon fordult és faképnél hagyott.

— Kegyetlen humor.

— A humor elég gyakran kegyetlen. Hajdanában, mint a Barcsay utcai gimnázium negyedik osztályos tanulója, magam is szerkesztettem és írtam egy vicclapot. Nem hiszem, hogy valami kesztyűs kézzel bántam volna az „áldozataimmal", hiszen csak munkatársaim befolyásos szüleinek köszönhettem, hogy nem csaptak ki.

— Most már értem, honnan ered az ön eredendő humora.

— Lehet, hogy innen ered, de alaposan megcsendesedett. Ma már nem vagdalkozom tűhegyes poénekkel, mint annak idején a suliban, hanem... Inkább magamban mosolygok. A minap is megfogott egy jóakaratú „választóm" és azt mondja: „Nem értem, miért tetszett olyan bágyadtnak lenni a TV-fórumban. Én bizony nem hagytam volna, hogy egy orvosnő nyilvánosan kioktasson." — Csak hallgattam és mosolyogtam. Ő csak nézett, nézett, majd a homlokára csapott: „Értem már! Így volt megrendezve." Próbáltam cáfolni, de egyre gyanúsabb lettem. Mit tehettem? Mosolyogtam újra. Vagy nem mosolyogni való, ha nem hiszik el rólam, hogy tudok én öntevékenyen is bágyadt lenni?

Sólyom László

BŰNJEL

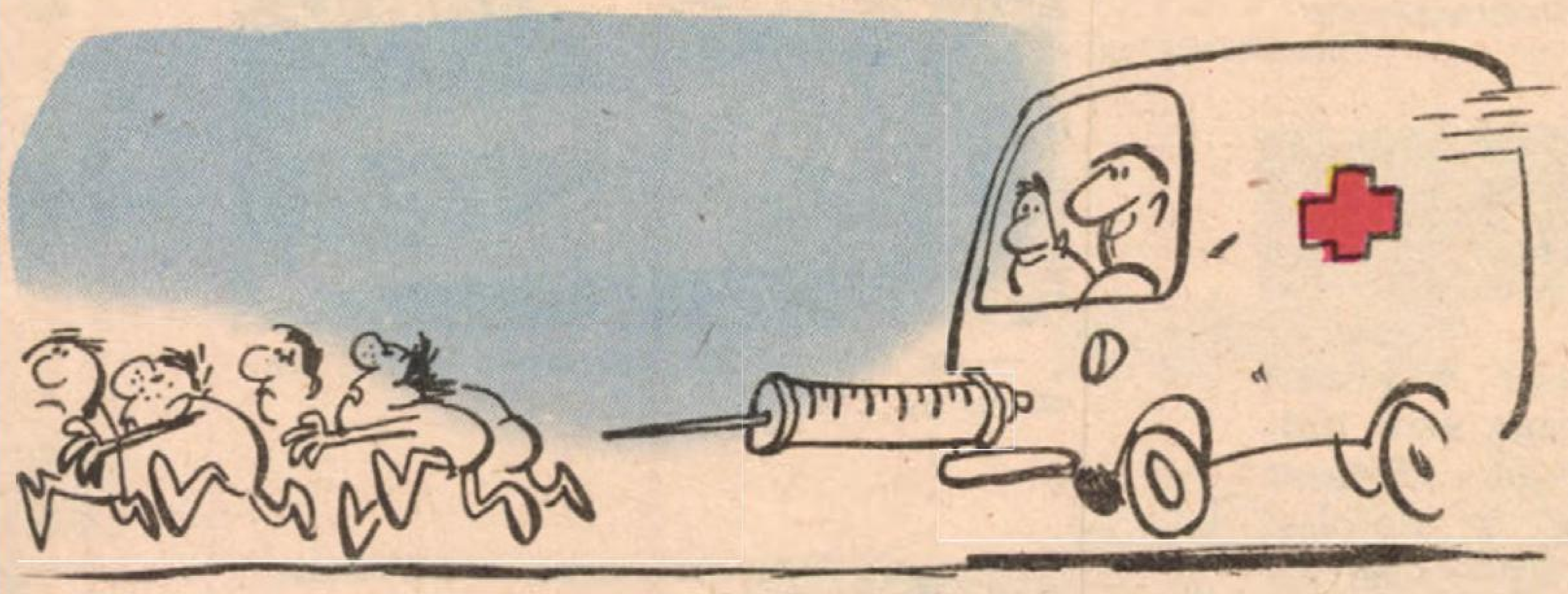
– Lajos, te már megint szivarozol!

– Biztosan megengedi a bácsi, hogy te is belerúgjál néhányszor a labdába...

KIS KORÚ FELE BARÁTAINK

ISKOLAORVOS

– Ha jól viselem magam, elengednek öt iskolaévet?

REND A LELKE MINDENNEK...

– Ezentúl mindenki csak a beosztásának megfelelő ajtót használhatja...

SZEZONVÉG

EGY ESTE X.-BEN

Megérkezvén X. városba, egy buzgó lokálpatrióta szegődött kísérőmül.

— Ne menjen még a szállására... Előbb megmutatom magának a várost — és máris terelt előre.

Üres telekhez értünk:

— Mi ez? — kérdeztem.

— Itt egy vendéglátóipari kombinát lesz. A földszintjén 300 személyes önkiszolgáló vendéglő lesz, az első emeleten luxusétterem lesz pálmakerttel, a második emeleten sztriptíz lokál lesz, minden asztalon telefonnal, telexszel és képtávíróval

— Az minek?

— A korszerű vendéglátás normai megkövetelik a vendégek fokozott igényeinek kiszolgálását. A devizakitermelés szempontjából különös jelentőséggel bír...

Mentünk tovább:

— Ide egy háromszögletű szállodát tervezünk, föld alatti autóparkolóval, fotocellás liftekkel, a tetőn helikopterállomással.

— Helikopterre is számítanak?

— Mi sohasem a pillanatnyi igényekből indulunk ki. A jövő távlatait kell szem előtt tartanunk. A jövő a helikopteré...

Egy omladozó épület elé értünk, szeméthegyek tornyosultak a gyalogjárón.

— Sok a szemét — jegyeztem meg.

Nevetett:

— Nem érdemes eltakarítani... Ezt az épületet nemsokára lebontják. A helyén panoráma körkilátó lesz, forgatható toronnyal, magasövezeti faunával és flórával, cinemascop mozival és többcsatornás színes tévé adótoronnyal...

— Többcsatornás? Színes? Tévé? — csodálkoztam.

— Ne lepődjék meg. A közönség már torkig van a mozival, unja a feketefehér televíziót is. A ma embere, korszerű, modern, felfokozott igények, kibernetika, komputerek, szabad idő, satöbbi.

Olyan szépen ecsetelte, hogy már magam előtt láttam X. város ragyogó jövőjét. Pillantásom azonban egyelőre az autóbuszvégállomásra esett. Csúf, kopott épület körül rengeteg ember. Savanyú söntésszag és kipufogógázbűz keveredett a levegőben.

— Szép, ugye? — kérdezte.

— Nem túlságosan... — feleltem bizonytalanul.

— **Hát mit néz maga?** Csak nem ezt az... izét... Ne azt nézze, hanem az űrhajókilövő-állomást, ami ezen a helyen lesz építve. Itt lesz a starthely. Bal oldalról a távolsági járatok indulnak a Jupiterre és a Saturnusra, jobb oldalról a helyi járatok a Marsra és a Venusra, de azokon nem lesz kalauz, oda úgyis csak a bérletesek utaznak.

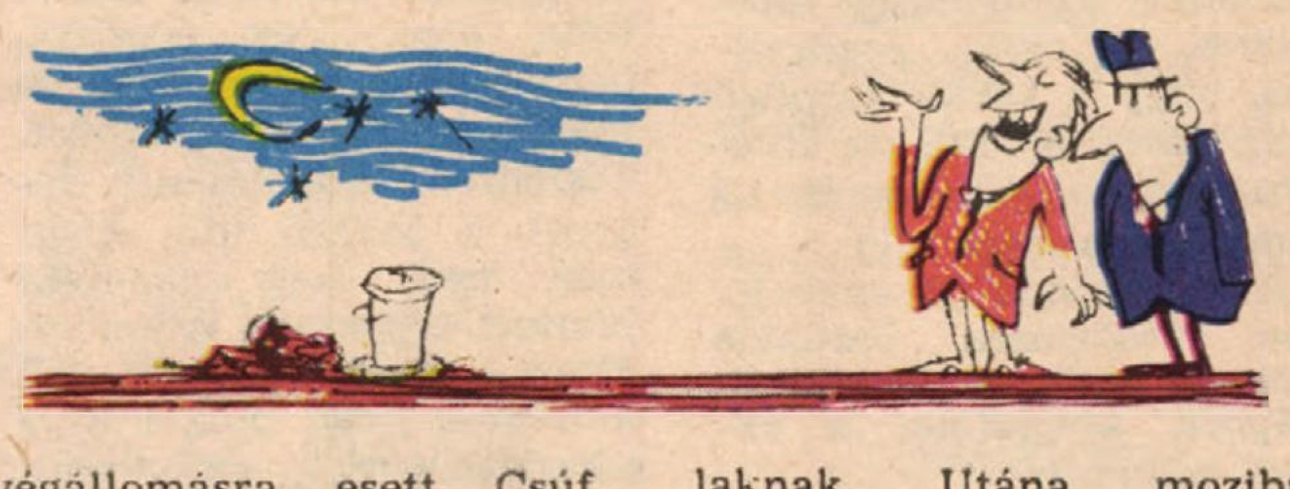
— Most már látom... — nyugtattam meg, de már fáradni kezdtem.

— Szeretnék megvacsorázni és nyugovóra térni... — kérleltem szelíden.

— Semmi akadálya. Csak azt szerettem volna, ha jók az első benyomásai. Mert az első benyomás nagyon fontos...

*

A kutyaól, amiben helyet kaptam, elég kényelmes volt fekvésre. Felállni amúgy sem akartam, ahhoz túlságosan fáradt voltam. A vendéglőben, ahová előzőleg betértem vacsorázni, szívességből adtak egy megrágott kiflisarkát és egy kis tegnapról maradt pacalpörköltet, mert errefelé nagyon vendégszerető népek laknak.

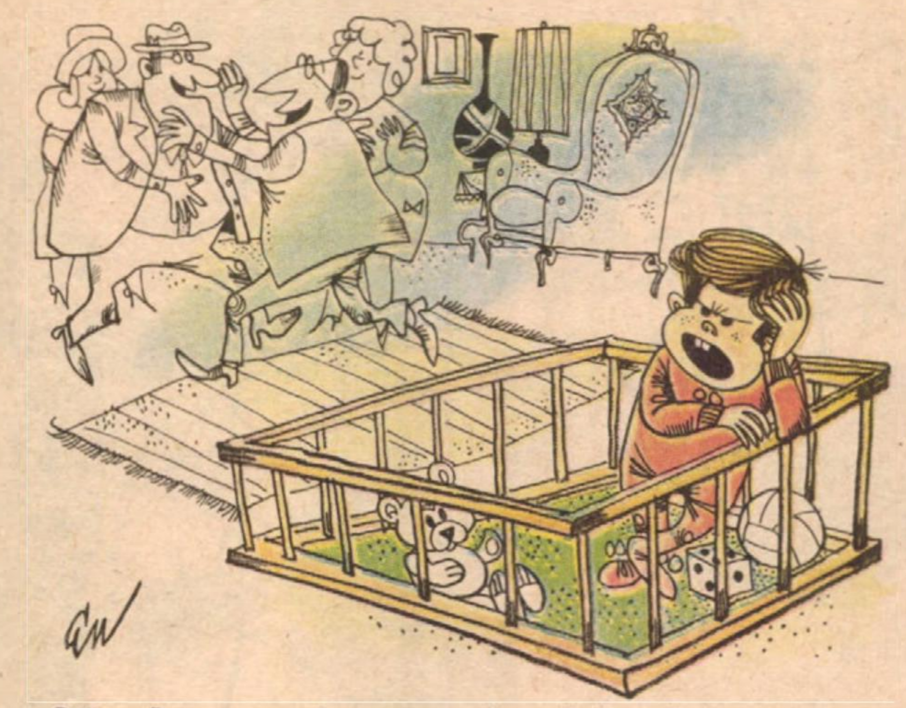

Utána moziba mentem. A mozit tatarozzák, mert a múlt héten leszakadt a tető. (Igaza volt kísérőmnek, hogy az emberek torkig vannak a mozival.) A buszállomásnál — leendő űrhajóállomás — azonban tényleg nagy volt az éjszakai élet, tökmagot árultak meg szotyolát. Megettem egy-egy marékkal, hazamentem, levetkőztem.

Egyet fordultam az ágyon, a rugók a vesémbe hatoltak. Aztán jókedvem támadt, mert eszembe jutott, hogy ennek a priccsnek a helyén baldachinos ágy lesz laticelbetéttel, beépített masszírozó szerkezettel, mely elalvás előtt halkan Chopinetűdöket duruzsol.

Novobáczky Sándor

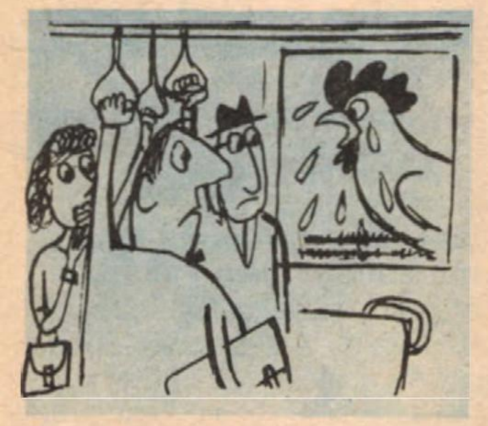
NEHÉZ GYERMEKKOR

– Szörnyű, most egész este nekem kell szórakoztatnom őket! ...

Miért sír a kakas?

A zsúfolt autóbuszon lázasan kutattam valami fix pont után, amelyben megkapaszkodva — ha nem is fordíthatom ki sarkaiból a világot —, legalább némileg megszilárdíthatnám ingatag helyzetemet. Igyekezetem merő ábrándnak bizonyult, de mégsem volt hiábavaló. Fölfedeztem egy városszerte éktelenkedő közért plakát mini változatát, amely percekre elfeledtette velem

szorongatottságom kínjait. A plakáton halálfélelemtől riadtan rikácsoló, könnyező (!) kakas „profilja" látható. Az ábra — a valószerűtlen könnyektől eltekintve — olyan realisztikus, hogy a vértől csöpögő konyhakés elveszi az étvágyunkat, még akkor is, ha szeretjük a baromfit.

A gasztronómiai antireklám vásárlásra ösztönző szövege pedig a következő: *„Gyors, kényelmes a vágott baromfi."*

Méla sóhajjal olvastam az adott helyzetben fokozottan dühítő jelzőket, majd tűnődni kezdtem: hogyan lehet gyors egy baromfi, „akit" levágtak? A közért ezt nyilván maga sem tudja, hiszen saját állítását nyomban meg is cáfolja, mondván, hogy: kényelmes. Ezek után végképp nem tudtam eldönteni, hogy a kakas elsiratott tyúkja vágott halmazállapotban, nájlon tasakba csomagolva — ahogyan a plakáton látható — gyors-e vagy kényelmes?

Persze, lehet, hogy azért nem értem a dolgot, mert baromfiipari szaktudásom mindössze a grillcsirke fogyasztási technológiájának ismeretére korlátozódik. Biológiai ismereteim is fogyatékosak, s így az is lehetséges, hogy — bár én nem hallottam róla — a közértnek sikerült egy olyanfajta hibrid csirkét kitenyésztenie, amelyik levágás következtében felgyorsul, majd ha elérte a kellő sebességet — elkényelmesedik ...

Tudományos elmélkedésemet az emberprés további gyilkos szorítása szakította meg. Úgy éreztem, hogy életem végállomása felé tart velem az autóbusz. Tüdőmből rohamosan fogyott a levegő, de ekkor már csak egy gondolat bántott engemet: vajon eljön-e valaha az az idő, amikor a pesti polgár közlekedésünkről mondhatja el azt, amit ma a közért állít árujáról, a vágott baromfiról? ...

Vajda Gyula

ROSSZ MEMÓRIA

– Pedig megesküdtem volna, hogy van még itthon cigarettám!

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Milyen újítást javasolnak a női divatban?

Tót Gyula:

– Az öltözködés szerény legyen, de mutatós ...

Balázs-Piri Balázs:

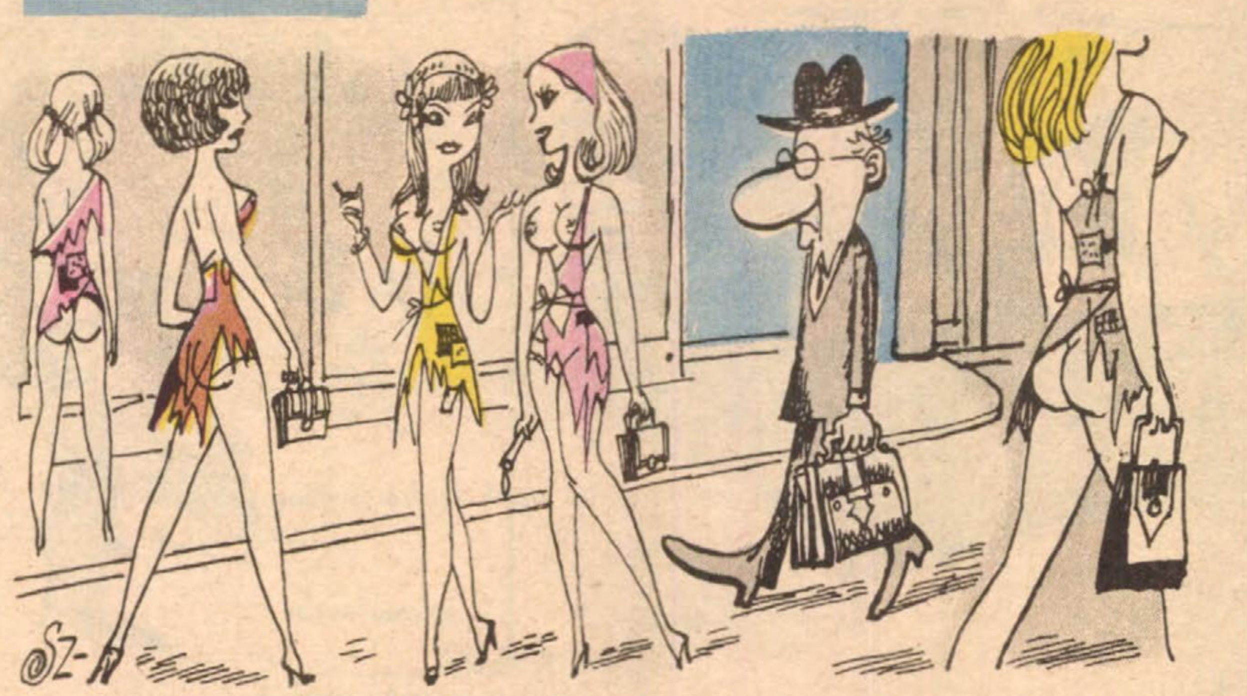
– Ehhez a kérdéshez kevés a fantáziám ...

Fülöp György:

– Maxi, midi, mini egyveleg.

Szűr-Szabó József:

– Felőlem rongyokban is járhatnak!

Dallos Jenő:

– Étvágygerjesztő!

Hegedűs István:

– Nemesen egyszerű, olcsó, topis vonalvezetés. A szexhullám ellensúlyozására.

Barát József:

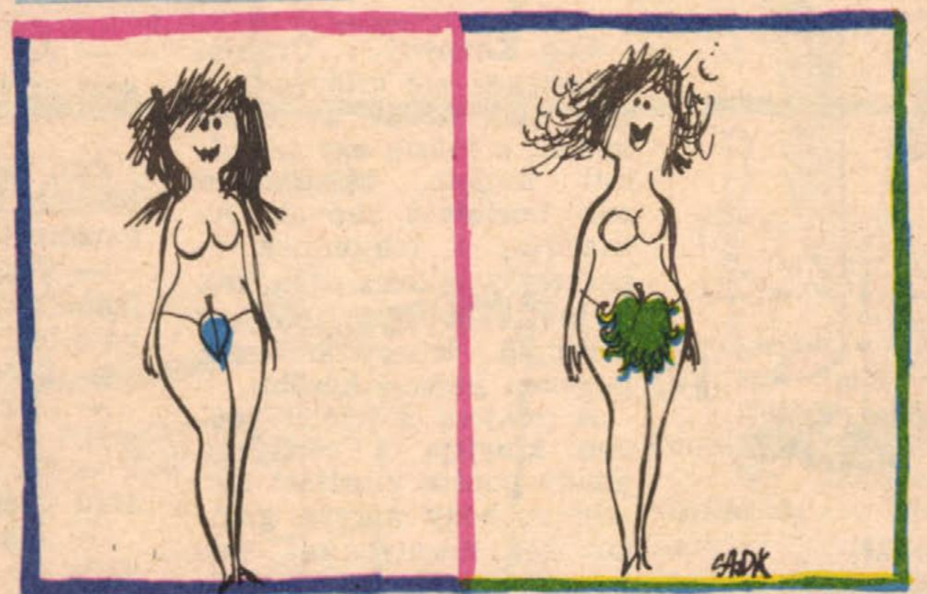

– Egy kalap, és más semmi ...

Sajdik Ferenc:

– Vagy egyszerű ... ... vagy komplikált ...

Vasvári Anna:

– Mindegy, hogy mi a divat, csak ne legyen olyan réteges, mint 45-ben ...

Endrődi István:

– Azt várom, hogy a bundavásárlásnál egy ötszázasból még vissza is adjanak! ...

Erdei Sándor:

– Egyszerű, olcsó, praktikus. Háziasszonynak és diáklánynak egyaránt ajánlható ...

Várnai György:

– Hozzák be a Csicsóné-divatot: három lány egy szoknyában. Nagy megtakarítás lenne ...

SZILÁNKOK

ÓVATOS EMBER

— Előbb fizessék ki az újítási díjamat, aztán majd töröm a fejem, és kitalálok valamit.

VILLANYSZÁMLA

Ha bosszankodom a villanyszámla miatt, rögtön megnyugszom, mert eszembe jut, hogy nemrég egy kis távoli, eldugott tanyán jártam, ahol a házigazda boldogan újságolta:

— Egy hónap múlva már fizethetem a villanyszámlát. Ide is bevezetik az áramot!

SZOMJÚSÁG

L. szeretetre szomjazik, de beéri egy liter kadarkával is.

LAKODALOM

A menyasszonytáncnál szépen hullottak a kalapba a százasok. Egy kettőre összegyűlt a válási költség.

BOTFÜL

A napokban Brahovácz megkérdezte:

— A fiamnak botfüle van. Semmi zenei hallása, semmi ritmusérzéke. Mit gondol, lehet belőle zenész?

— Sajnos, nem.

— Nagyon téved! — mondta diadalmasan Brahovácz. — Már ötödik éve muzsikál egy tánczenekarban!

SÉRTŐDÉS

L. meg van sértve, hogy nem az elsikkasztott vállalati pénz után számították ki a nyugdíját.

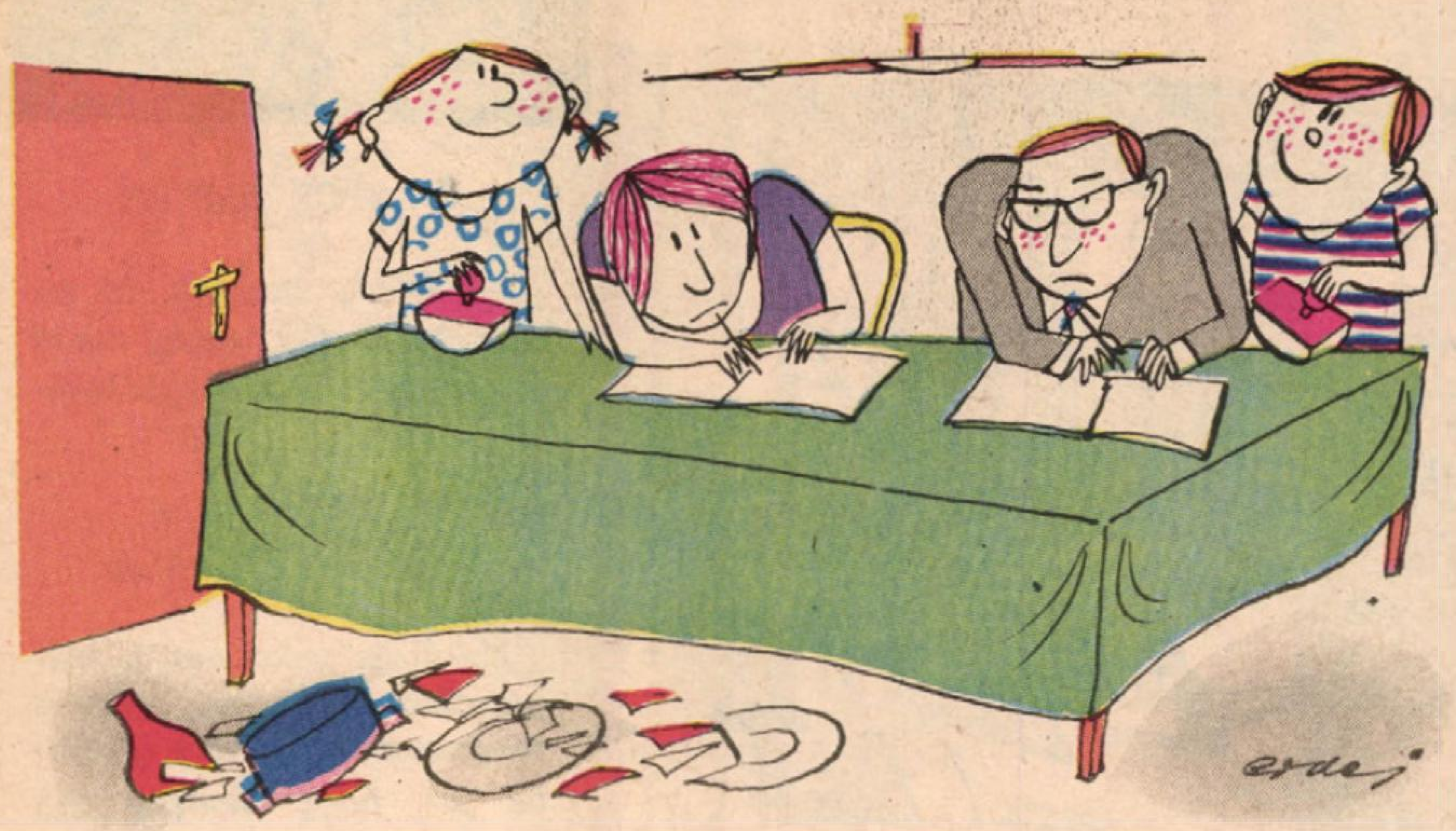
SZAKMAI FÉLTÉKENYSÉG

X., számtalan nemzetközi szakácsverseny aranyérmes győztese mondotta:

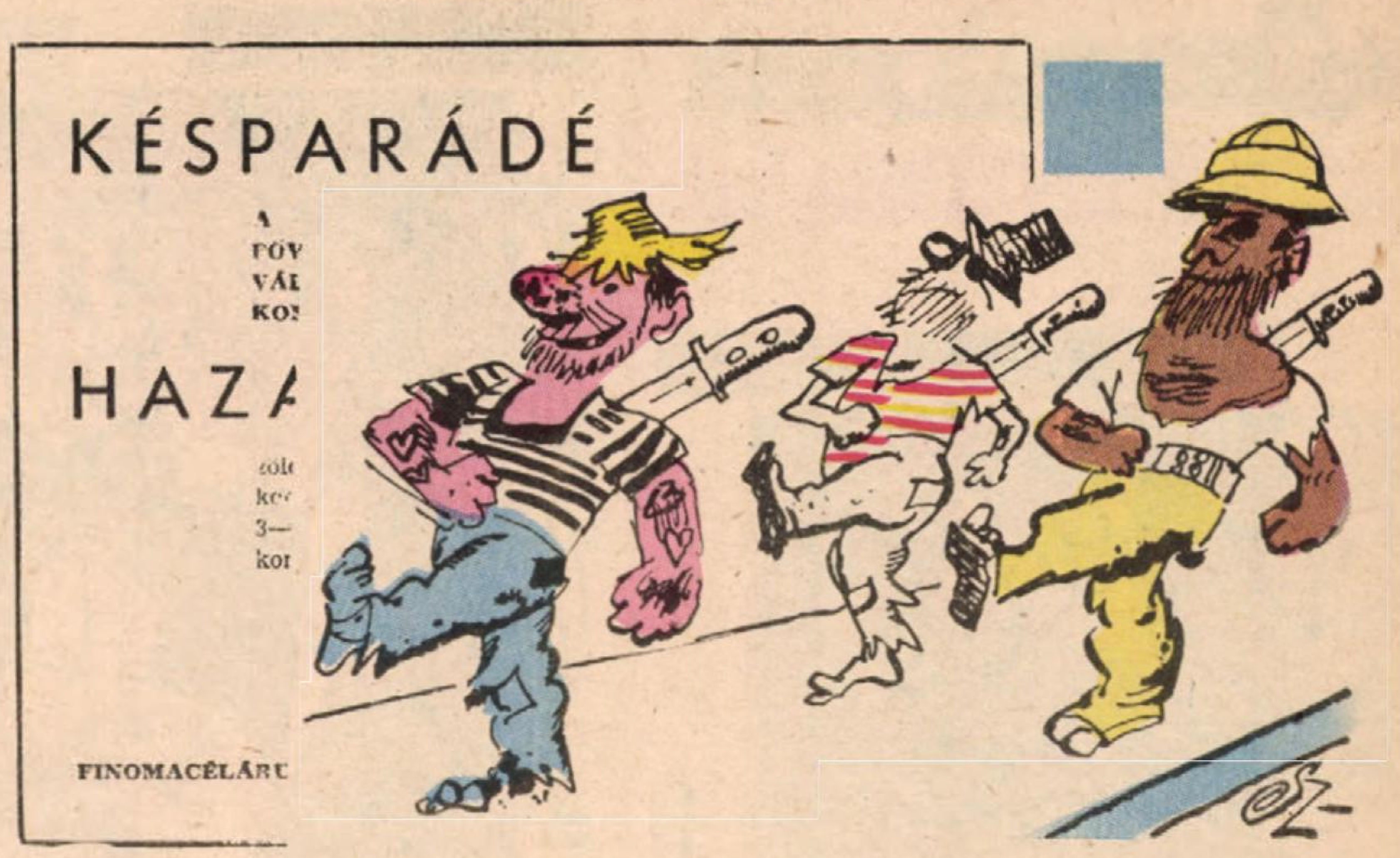
— Mindig dühbe gurulok, ha azt hallom, hogy az éhség a legjobb szakács, és nem én.

G. Sz.

FEGYVERSZÜNETI EGYEZMÉNY

A HIRDETÉS NYOMÁN ÍGY KÉPZELJÜK EL

SZEPTEMBER

EGY AKÁCFA

Az ágain tegnap madár dalolt,
virágban állt,
a méhek kedvelt cukrászdája volt.

TÚLÓRÁK

A bölcs öregnek napfényes a háza
és hosszú távra van nagy terve még.
Csöndes füttyszóval, vígan túlórázva
böngészgeti az élet örömét.

A BORONGÓHOZ

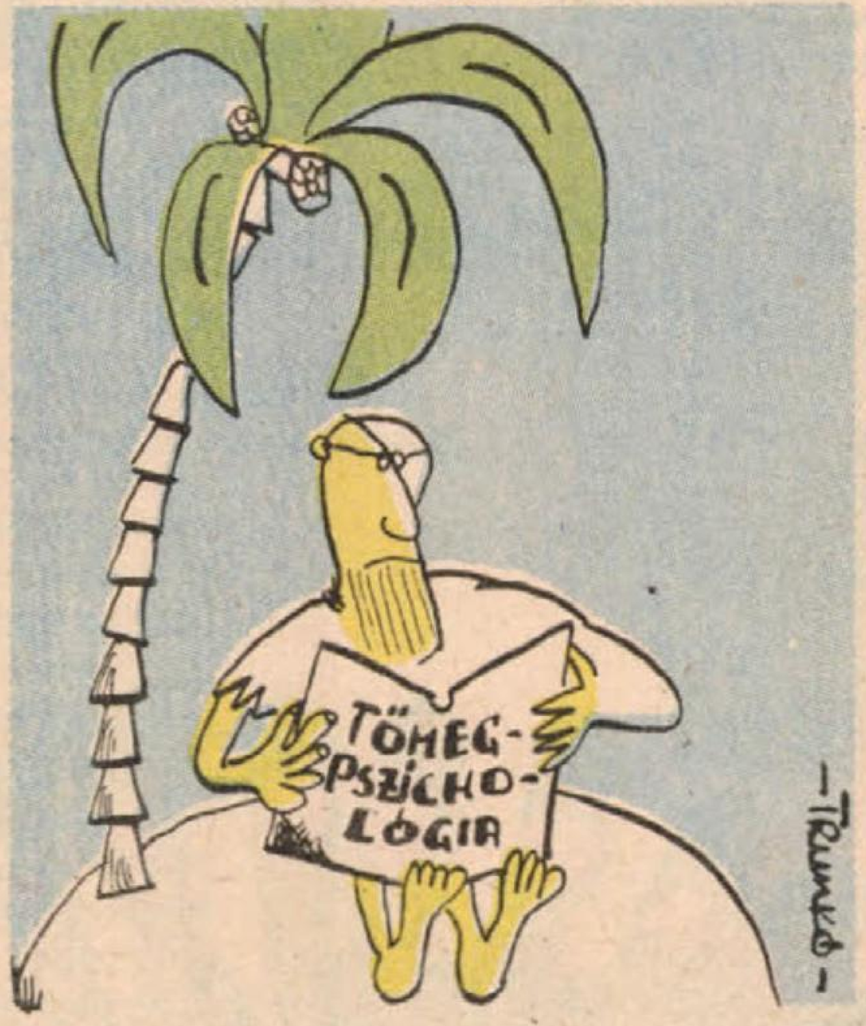
Hullanak a falevelek...
Sose búsulj! majd tavaszra
a nap újra arany enyvvel
a gallyakra felragasztja.

Bródy László

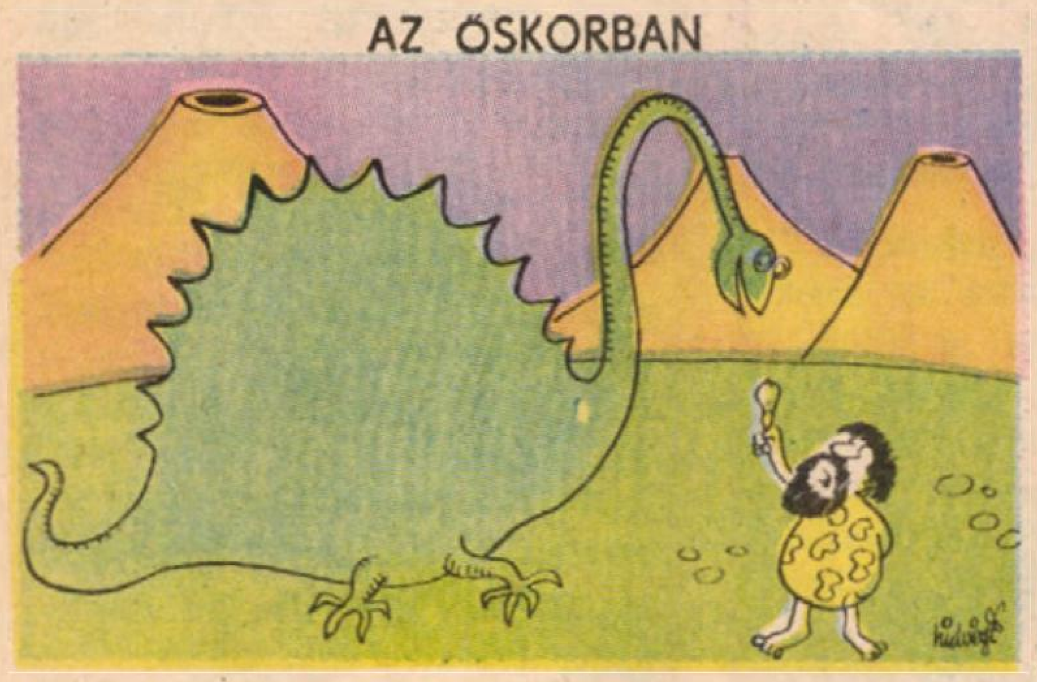
A REMETE HÁZTÁJIT TART

ÉRDEKES OLVASMÁNY

AZ ŐSKORBAN

– No, pitizzél szépen!

Hallottam néhány viccet Amerikában

Hat hetet töltöttem Kaliforniában és Nevadában. Sok olyan viccet hallottam, amelyeket még pesti füllel is mulatságosnak találtam. Ezek közül ismertetek néhányat:

Cap Kennedy... Űrhajót készítenek elő kilövésre. A két utas közül az egyik ember, a másik egy idomított majom. Mindketten zárt borítékot kapnak. Az utasítás: a majomnak öt perccel a kilövés után kell a borítékot felnyitnia, az űrrepülő őrnagynak csak negyven perccel később.

A majom a előírt időben kinyitja a borítékot, amely pontos utasítást tartalmaz, hogy milyen gombot kell megnyomnia, milyen fogantyút kell jobbra, balra csavarnia. Az űrhajós negyven perc múlva izgatottan bontja fel a borítékot. Ez áll benne: „A majmot naponta háromszor megetetni!"

*

Autóbaleset. A feleség meghal, a férj csak könnyebben sebesül meg, néhány karcolással megússza. Amikor értesül felesége haláláról, keservesen sírva fakad:

— Nem tudok nélküle élni.

— Vigasztalódj — mondja a barátja —, nemsokára akad számodra más nő, akit feleségül vehetsz.

— Jó, jó, de mivel töltsem az időt ma éjszaka?

*

Egy tizenhat éves lány bemegy az illatszertárba és parfőmöt kér.

— Tessék, ez valódi francia. A neve „Ellenállhatatlan".

— És ez?

— „Az éjszaka rejtelmei."

— Na és ami ebben a szép üvegben van?

— „Vad szenvedély" a neve.

— Bocsánat, nincs valami a kezdők részére?

*

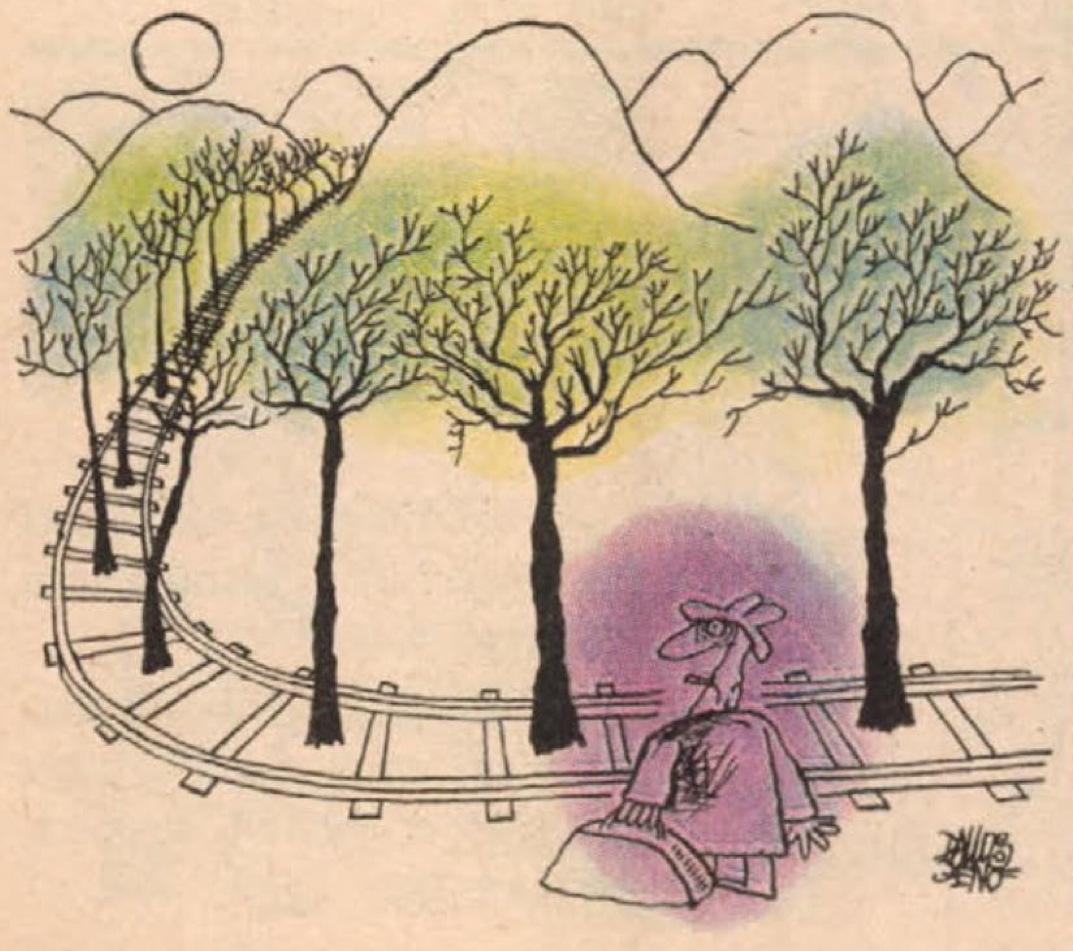
— Nagyságos asszonyom, nagyon jó hírem van a maga számára — mondja a nőorvos a paciensnek.

— Én még lány vagyok.

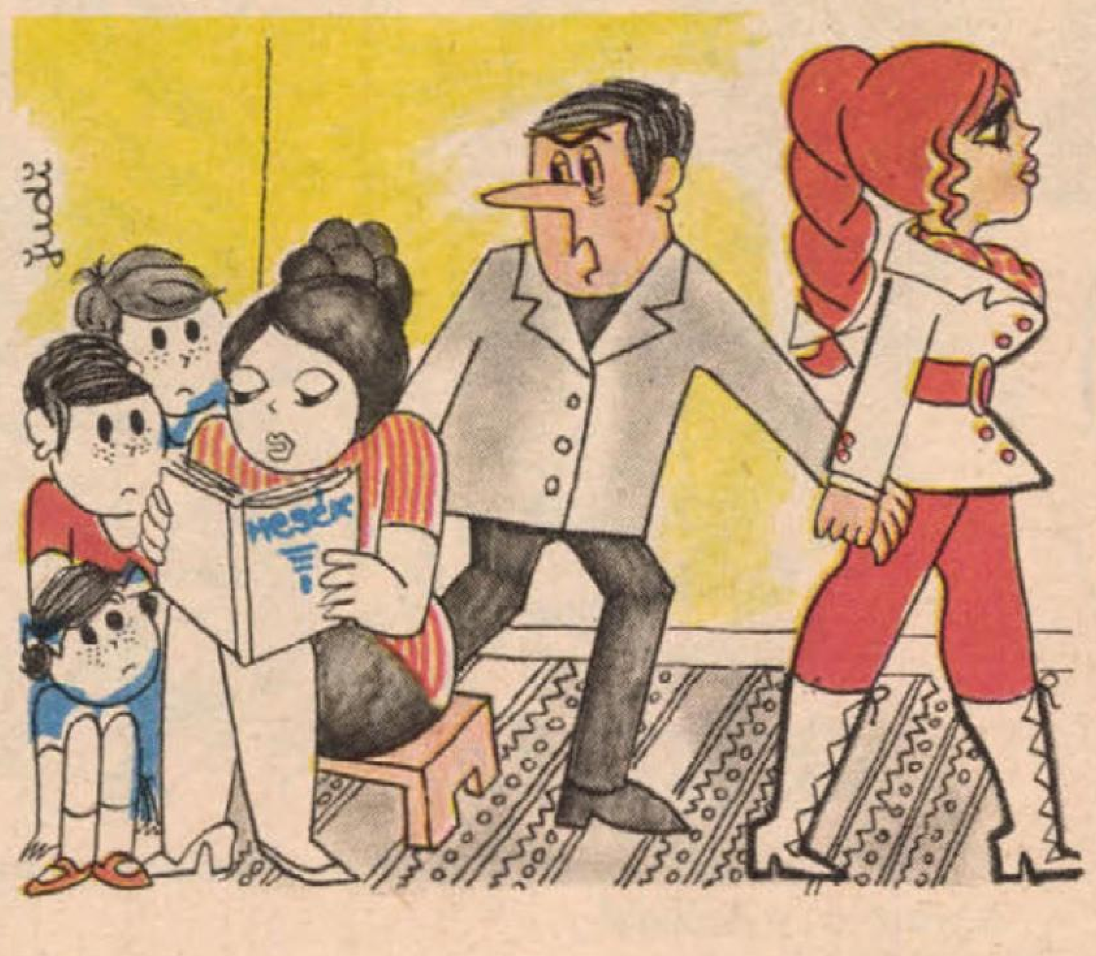
— Kisasszony, akkor egy nagyon rossz hírem van a maga számára.

(palásti)

RITKA JÁRAT

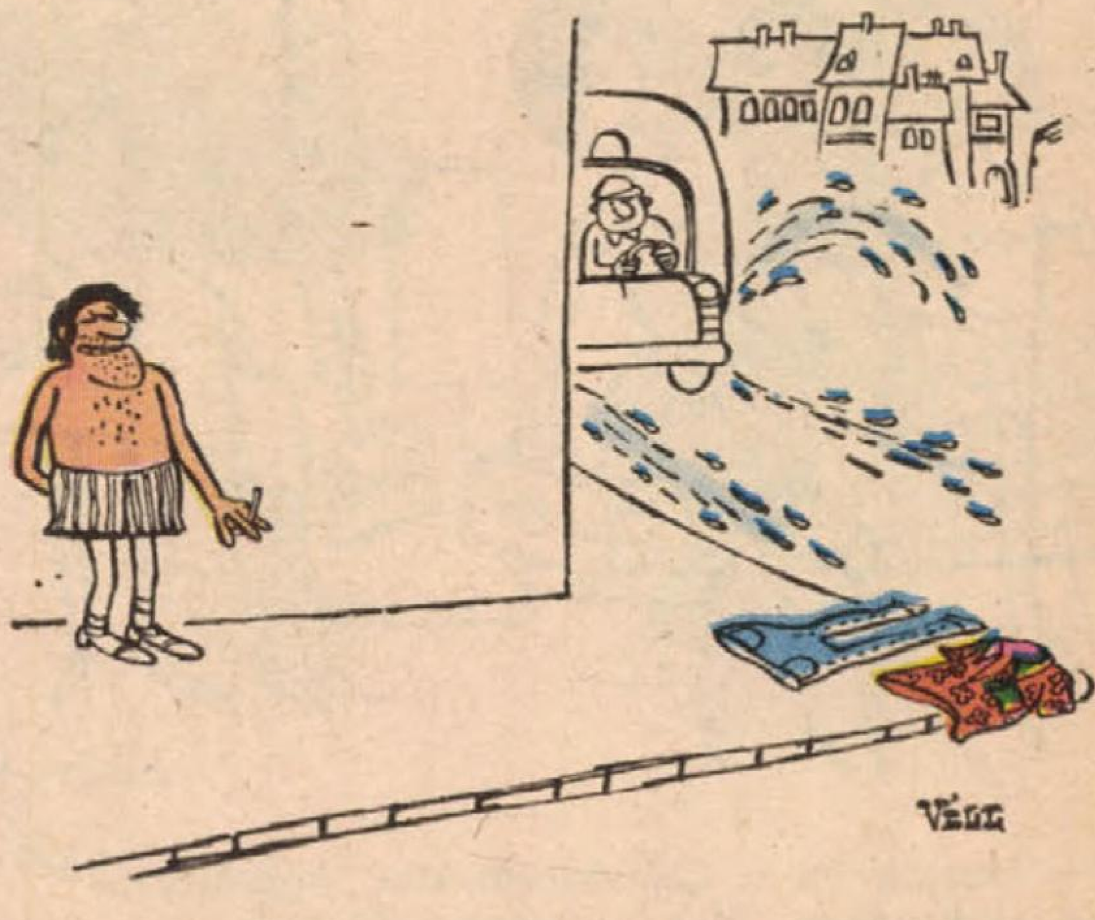

ÉRZÉKENY FÉRJ

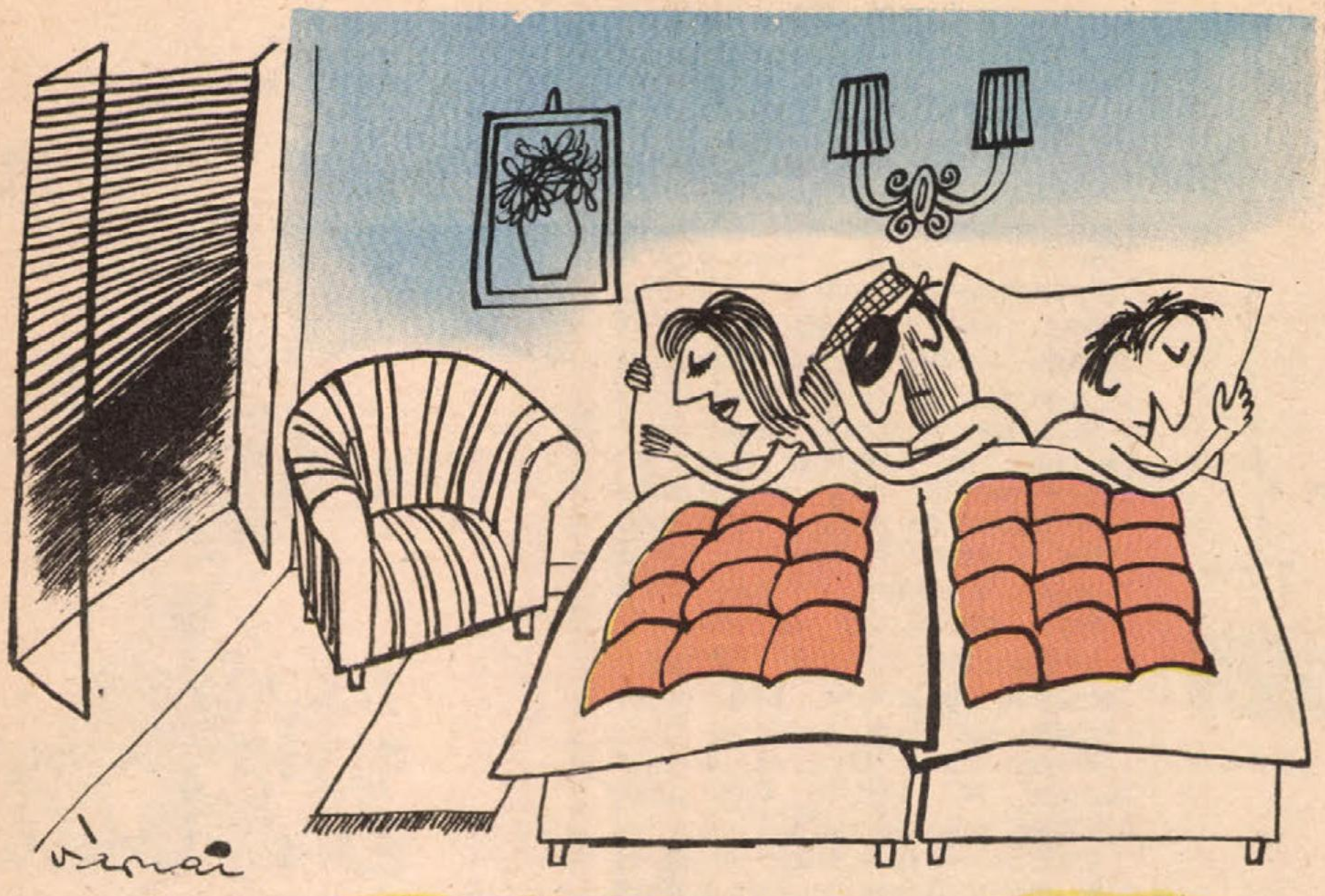
– Drágám, te hagyod, hogy elvigyenek tőletek?

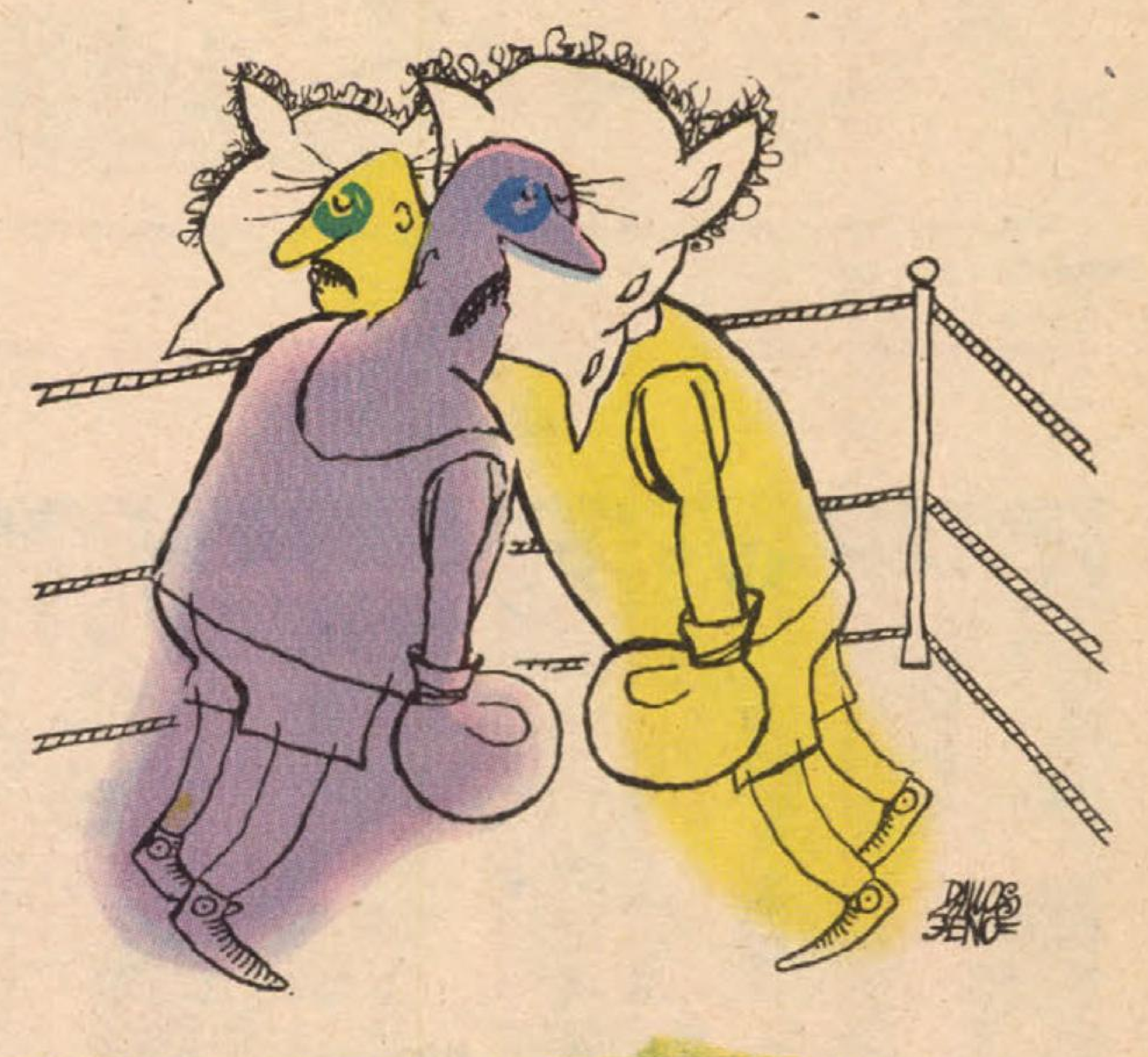
NAGYMOSÁS

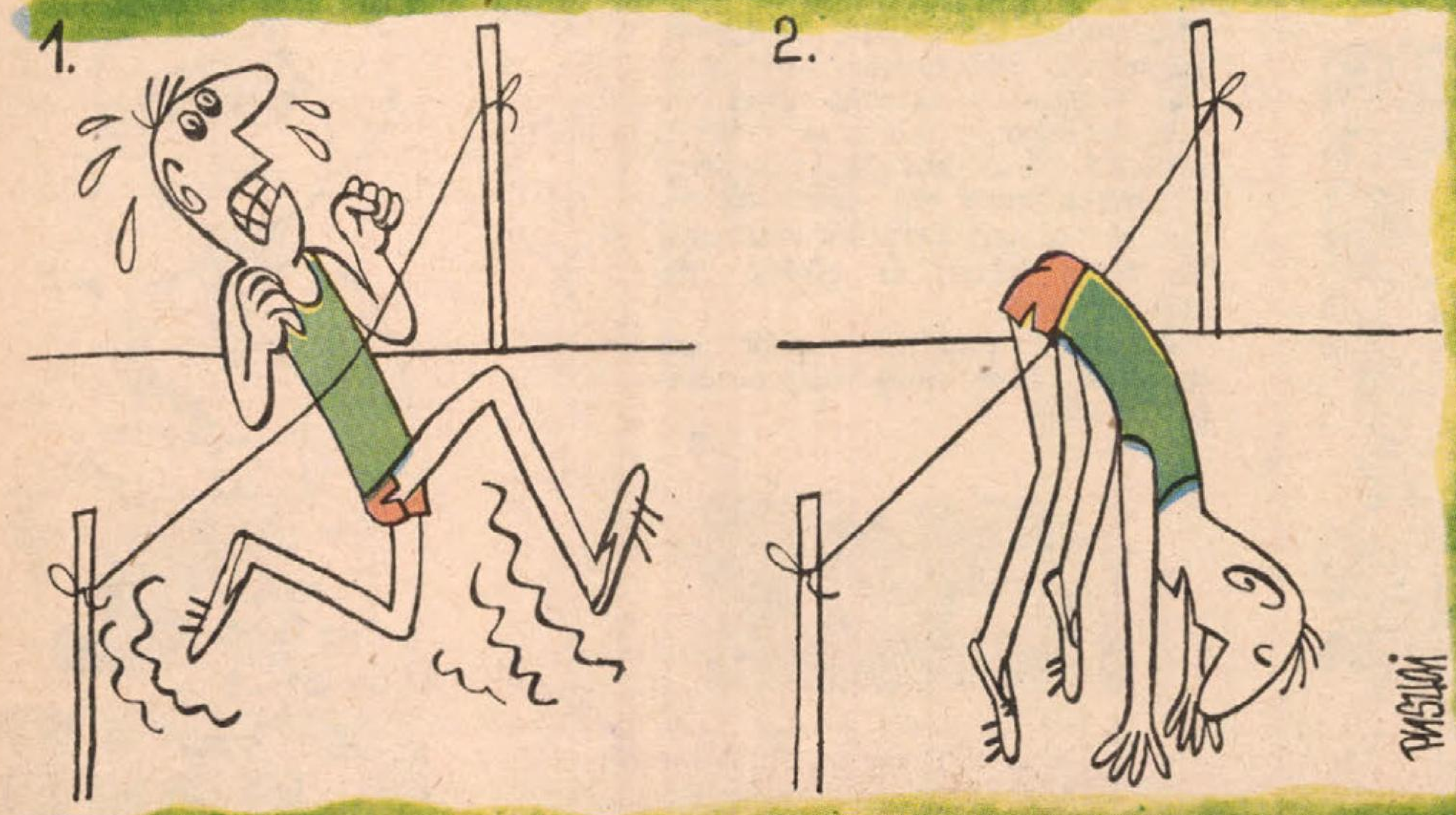

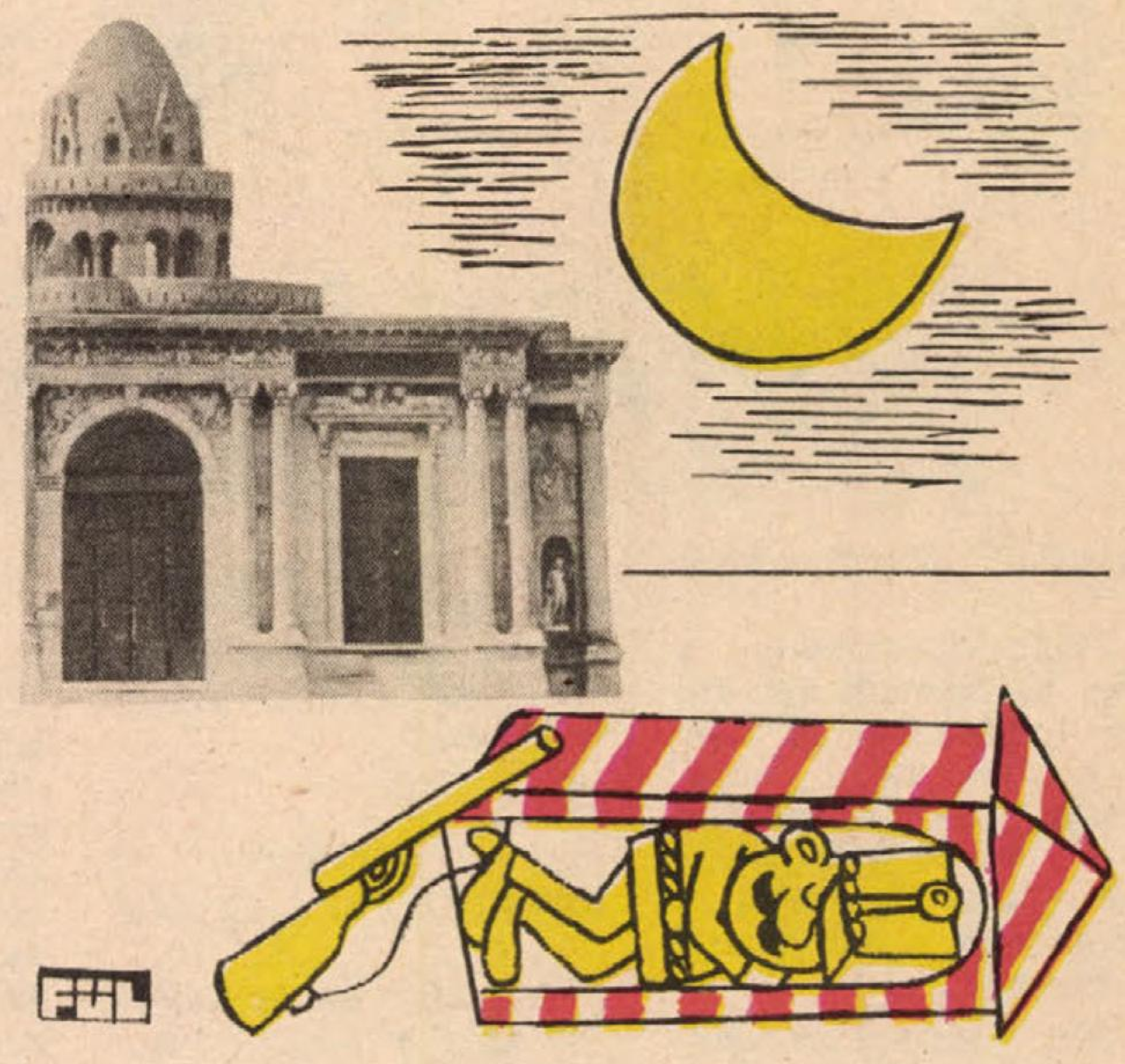
Fáradtság

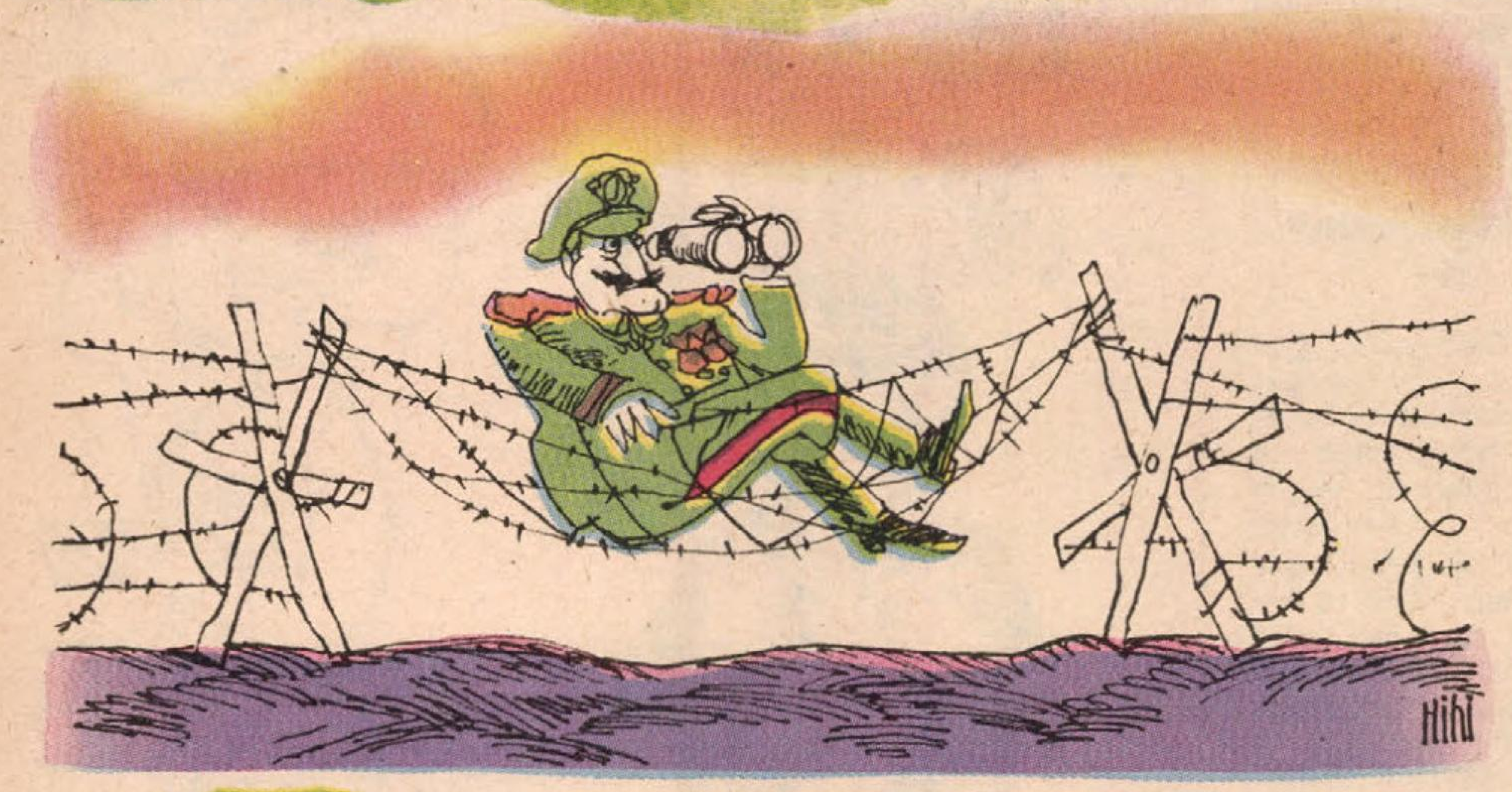
VÁRNAI,
PUSZTAI,
HEGEDŰS,
BALÁZS-PIRI,
DALLOS,
FÜLÖP,
SZŰR-SZABÓ

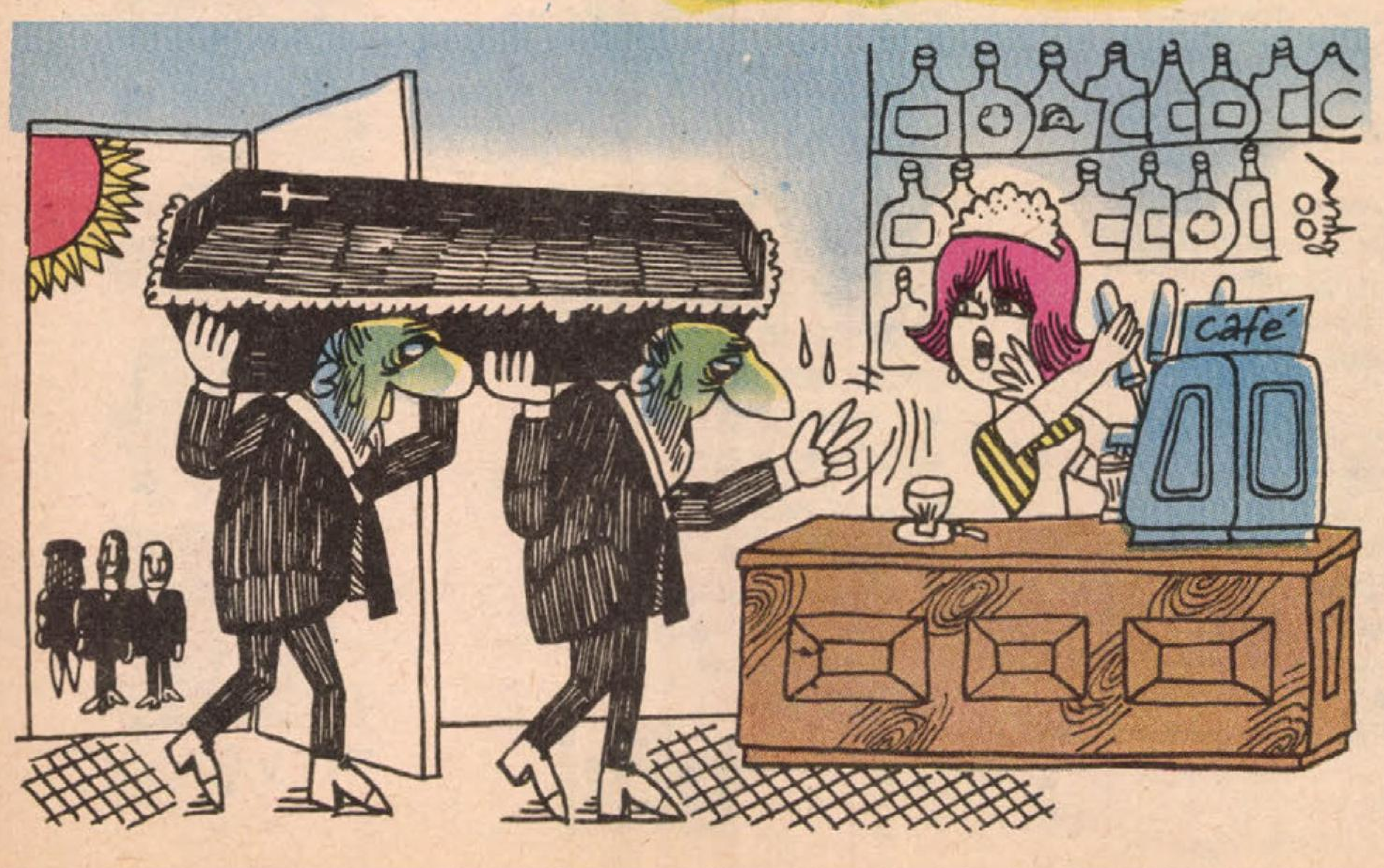

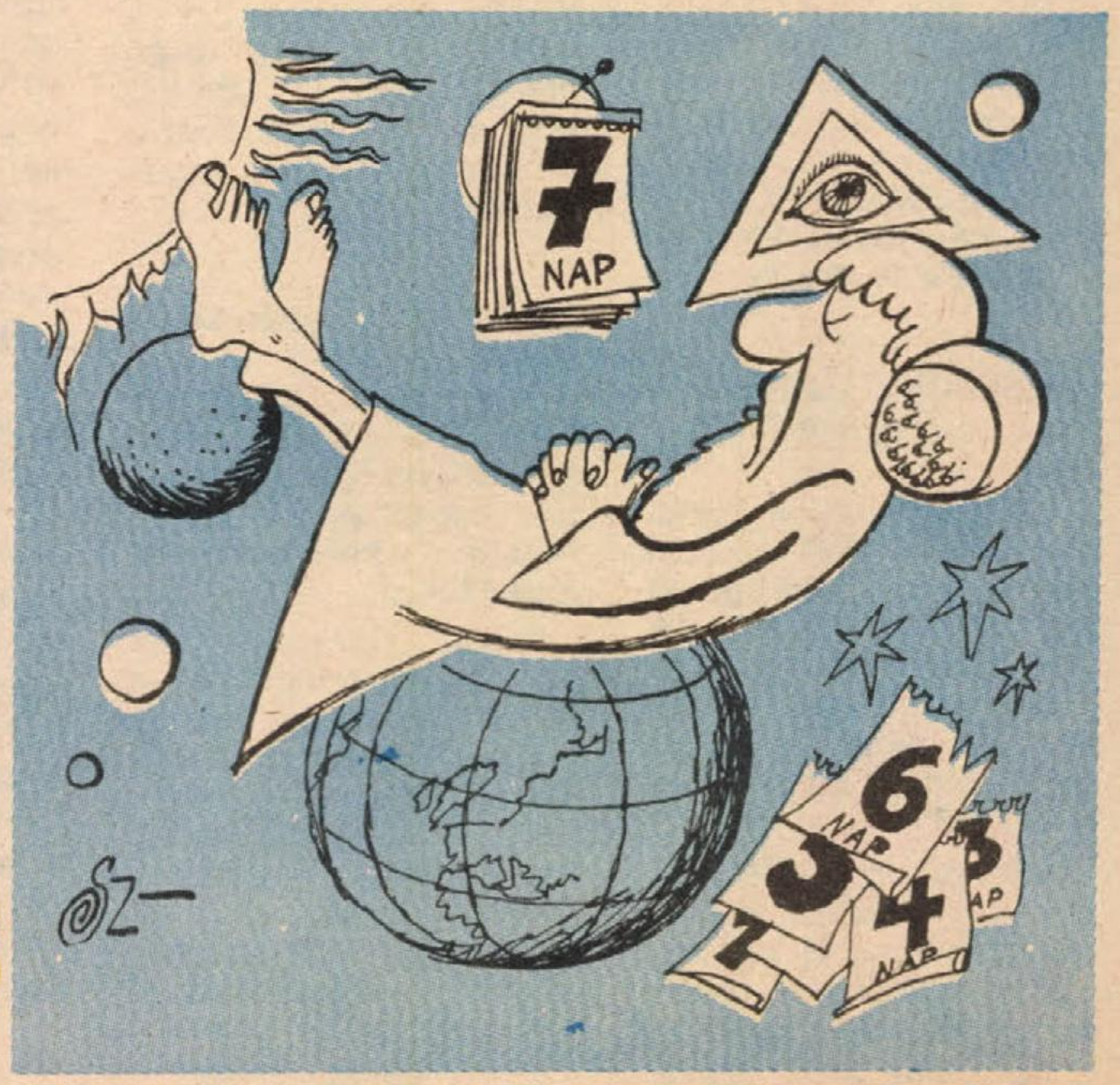

ÉV VÉGE ELŐTT

– Mit gondoltok, mekkora nyereség lenne a legrokonszenvesebb a felettes hatóságaink számára?

LABIRINTUS

Talány

Nem tudom, feltűnt-e önöknek, hogy milyen furcsa dolgok történnek minálunk. Nem akarok vészharangot kongatni, de úgy érzem, hogy a világ legnagyobb méretű emberrablása játszódott le a szemünk előtt. Eltűnt Budapest utcáiról sok száz fiatal leány! És nem is akármilyenek. Két héttel ezelőtt még ott rajzottak az utcákon, az ifjúsági park előtt, ültek a presszók teraszán. Csupa vidám, elegáns, csinos fiatal hölgy: csodálatos szexbombák, ígéretes sztár jelöltek, látványos manöken palánták, ifjú divatdámák. Két hete azonban hiába keresem őket. Nyomtalanul eltűntek! Mi történt itt? Miért hagyjuk ezt szó nélkül?

De van itt más titok is. Az eltűnt divathölgyek helyett — egyik napról a másikra — megtelt az utca szelid, lesütött szemű, egyenköpenyes, aktatáskás kislányokkal. Ezeknek a szemén nincs festék, szájukon nincs rúzs, fejükön nincsen bodorított hajköltemény. Talányos, hogy hol voltak ők eddig, és honnan kerültek most elő? És hová lettek az eltűnt, ifjú szexbombák?

És még akadnak, akik azt mondják, hogy manapság nincsenek csodák...

(ő)

ezt olvastam

KIRÁLY, MINT BASA

Vezércikk-mondat a Magyar Nemzetből: „Téves célpontra lő, aki hiánycikkosztói *basapózba merevült* cilinder és bütyök-*kiskirályok* bírálatára pazarolja a különböző társadalmi lőszereket."

Aki a lőszert *pazarolja* (méghozzá nem is a kiskirályokra, hanem bírálatukra!), az kétségkívül eltéveszti a célpontot. De minek merevül egy király basapózba? Az ember, ha pózról van szó, azt hinné, hogy uralkodónak — legyen bármilyen kicsi — a sajátja is megteszi.

KÉTSZER HÁROM: NÉGY?

Az „Egy nap a parkban" című 1953-as film tévé-reprize alkalmával írja az MRT-műsor: „A film alkotói *négy* különböző epizódban követik nyomon néhány látogató életének egyes eseményeit."

Másodszor is megnéztem a kétrészes filmet, és másodszor is három-három, vagyis összesen (szerintem) *hat* epizódot számláltam meg benne. Meg jo, hogy a műsorban legalább a cím helyesen állt, nem pedig így: „*Kétharmad* nap a parkban."

AKIK SZERZŐKÖN LAKNAK

Az Élet és Irodalom azt közli valakiről, hogy „jóbarátságot tart fenn Kárpát-Ukrajna *magyarlakta íróival és költőivel*".

Hogy a szóban forgó magyarlakta alkotók milyen nemzetiségűek, az nem derül ki a mondatból.

MENNYI A GARMAD?

Egy sportrovatban olvasom: „Szerte a világon *ötletek garmada* látott napvilágot a játékvezetés korszerűsítése érdekében."

Mivel ilyesmit már cikkek *garmadájában* olvastam, egyre hevesebben gyötör a kíváncsiság, hogy megtudjam, mi is az a *garmad*. (Az egésznek egy része? Hajnali csapadék oroszul? Megfejtők illő jutalomban részesülnek.)

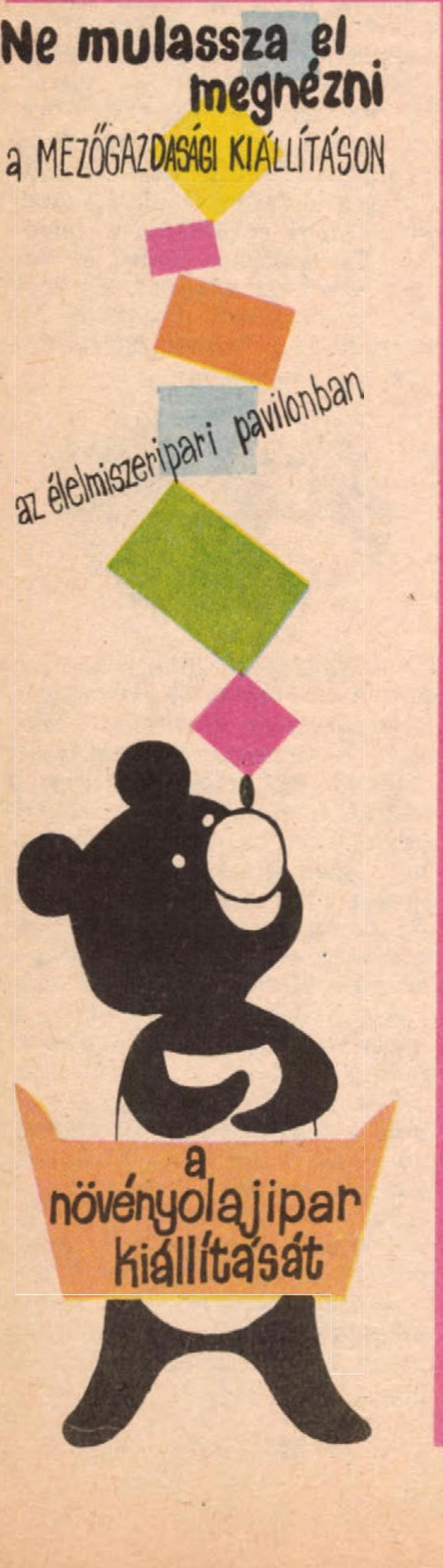
Timár György

DÉLEBBRE MENŐ DÉL

Timár György a Ludas Matyi „Ezt olvastam" rovatában fenti címmel kifogásolja a Magyar Nemzet egyik cikkének következő mondatát: „A Föld északi mágneses sarka (s ezzel együtt természetszerűen a déli is) bizonyos korszakokban áthelyeződött, eltolódott, nem egyszer egészen délre vándorolt..." Timár ehhez hozzáfűzi: „Vajon hová mehetett önmagánál délebbre a Déli-sark, méghozzá természetszerűen?" — Nos: mehetett. A mágneses sarkok ugyanis nem esnek egybe a Föld geográfiai-csillagászati sarkaival, hanem azoktól valamivel délebbre, illetve — a déli sark esetében — északabbra helyezkednek el. A déli mágneses sark tehát ilyen eltolódás következtében igenis vándorolhat eredeti helyétől délebbre, ti. a geográfiai-csillagászati déli — nálánál délebbi — sark irányában.

k. gy.

E HETI HIRDETÉSEINK • E HETI HIRDETÉSEINK • E HETI HIRDETÉSEINK • E HETI HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Ezért a tábláért is megérdemelné valaki, hogy a gyógyfejét megmossák!

(Beküldte: Nagy László, Szombathely)

Megszívlelendő figyelmeztetés.

(Tamásiban látta és beküldte: Gottvald Károly, Szekszárd)

Fura gusztusom van: akármilyen ízletesen készítik el az üveget, én nem tudom jóízűen fogyasztani!

(Beküldte: Nagy Zoltán, Eger)

És aki nem magányos, az hol javíttassa a háztartási gépeit?

(Beküldte: Sz. I., Miskolc)

Tűnődések rövid pórázon

Haragszol rám, mert nem tudod megbocsátani, hogy nem adtad meg a száz forintomat.

*

Az is megszokás, ha mindig az új divatnak hódolsz.

*

Van olyan gépírónő, akit nem a keze, hanem a lába miatt tartanak.

*

Másképp ugat a kutya, ha fél, és másképp, ha tőle félnek.

Minél nagyobb jelvényt viselsz, annál kisebb a meggyőződésed.

*

Utóbb a szemétlapát is szemétre kerül.

*

Szoros kooperáció van a két tanszék között: ha elfogy a kávé, egymástól kérnek kölcsön.

*

Aki mennyiséggel nem bírja, így vigasztalja magát: én minőségre megyek.

E. Kovács Kálmán

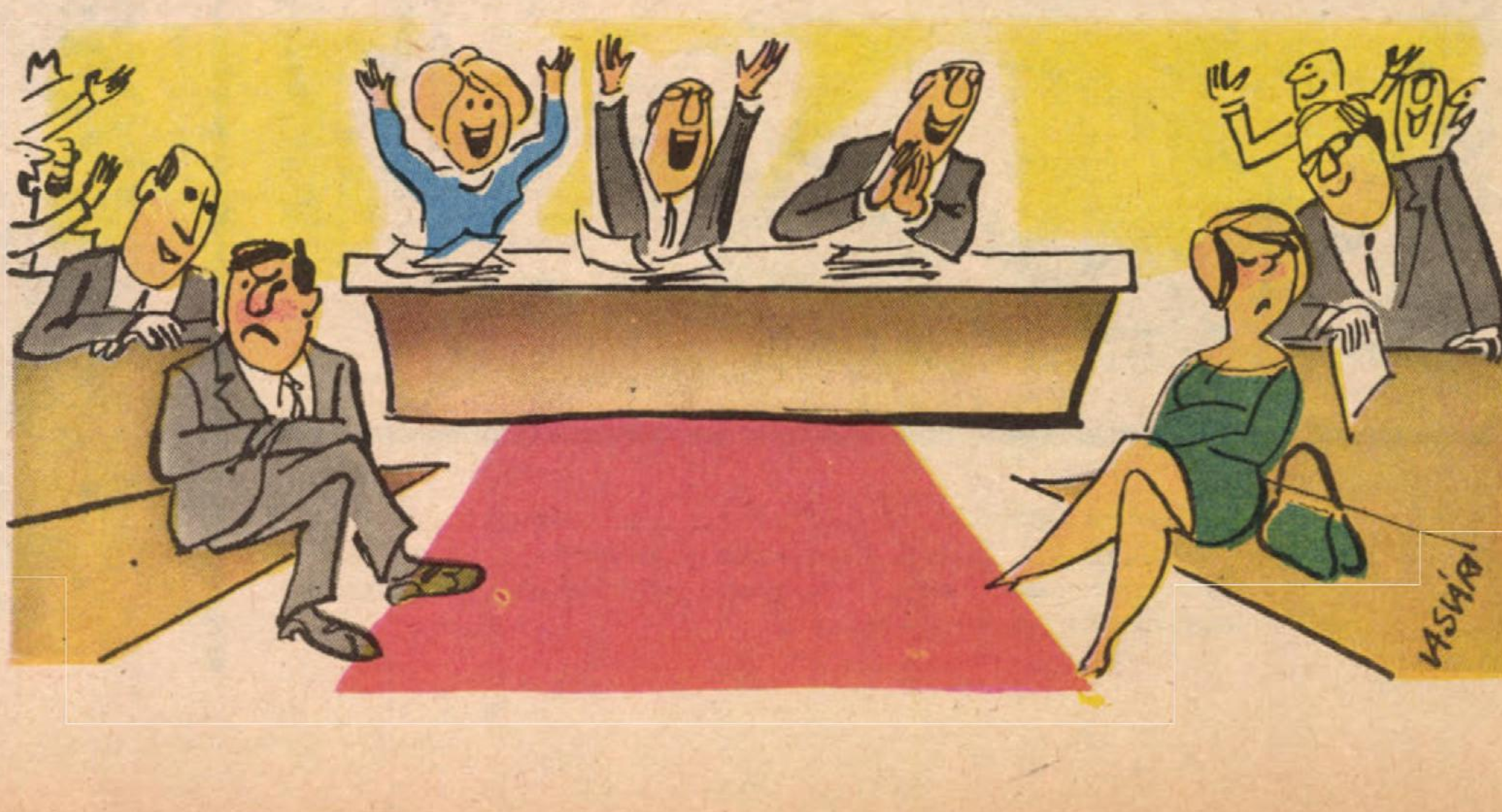
HASZNAVEHETETLEN MUNKAERŐ

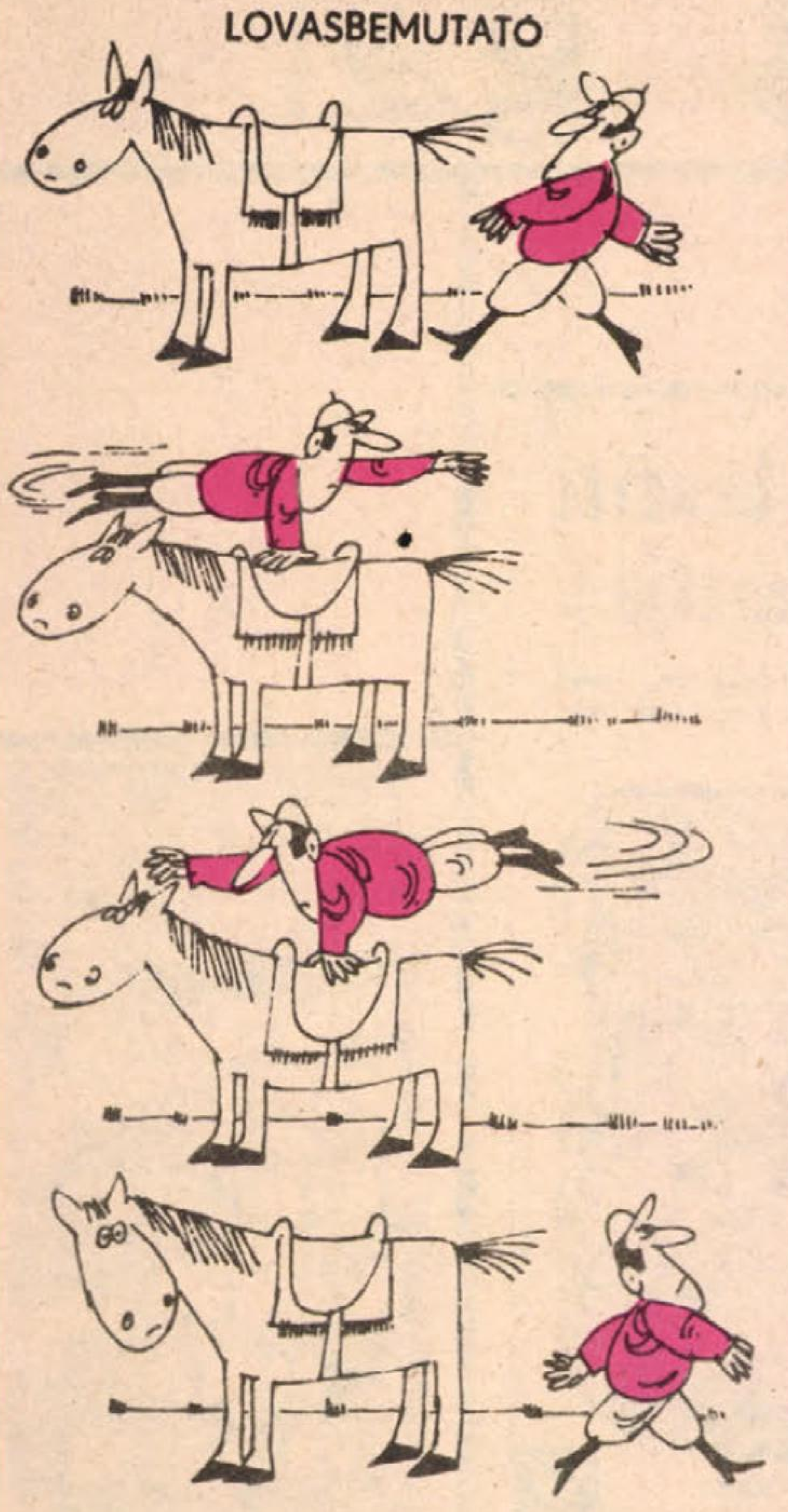
– Szerencsétlen! Miért nem mondta, hogy színvak?!

MAGYARORSZÁG AZ EURÓPAI VÁLÁSI STATISZTIKA ÉLÉN

– Hurrá! Már csak Amerikát kell megelőzni!

LOVASBEMUTATÓ

(A berlini „Eulenspiegel”-ből)

A PANELÉPÍTKEZÉS ELŐNYE

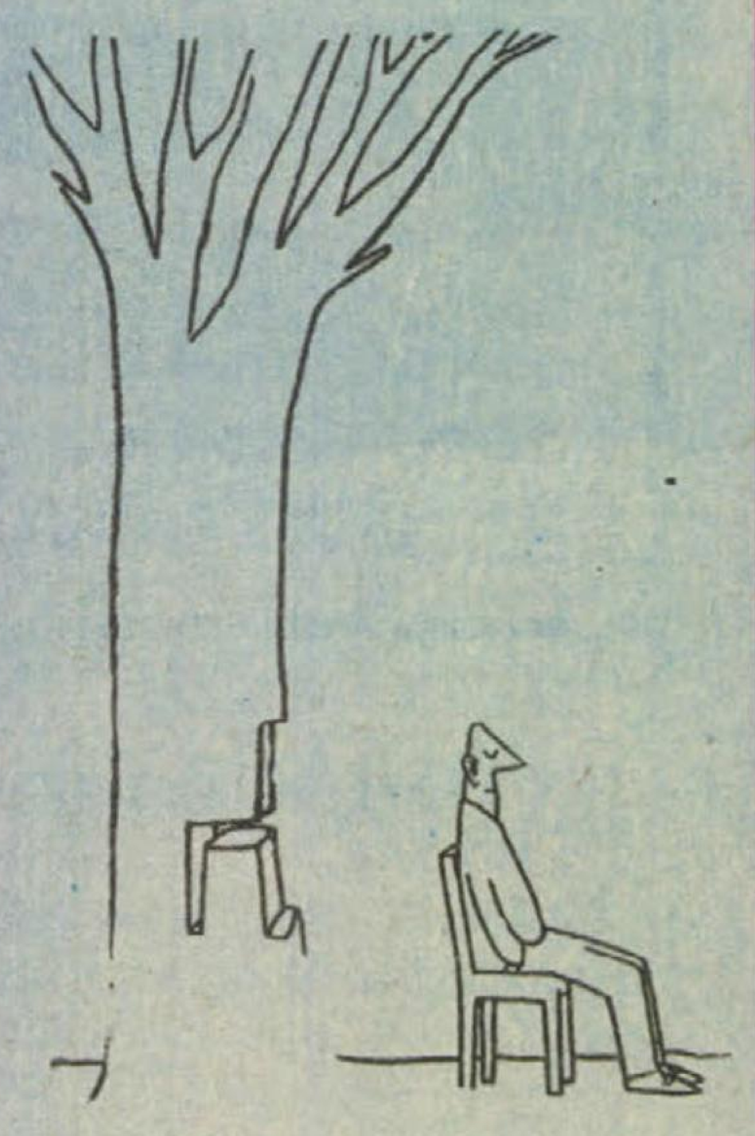

A lakóbizottság intézkedik.

(A moszkvai „Krokodil”-ből)

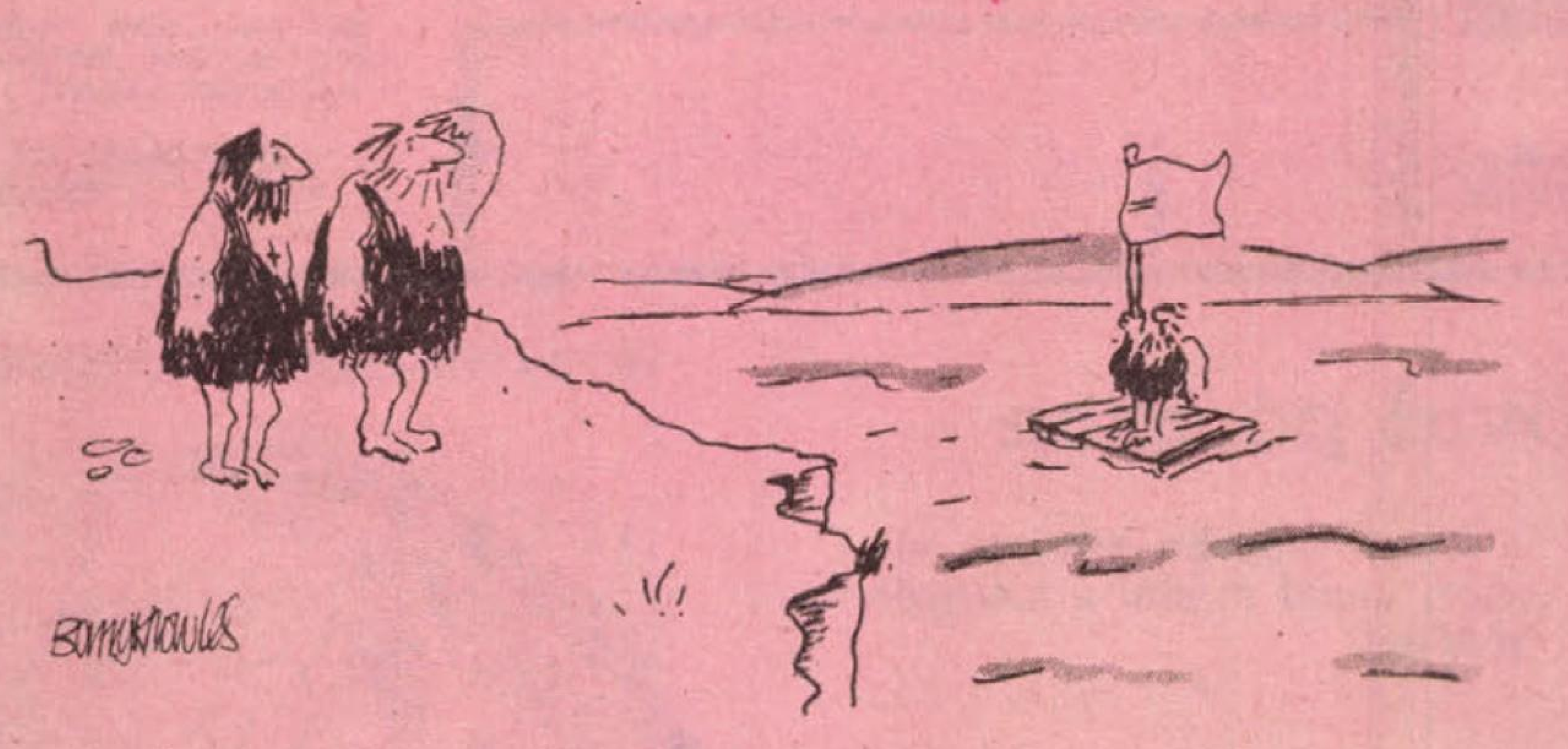
IMPORT HUMOR

TERMÉSZETBARÁT

(A „New-Yorker”-ből)

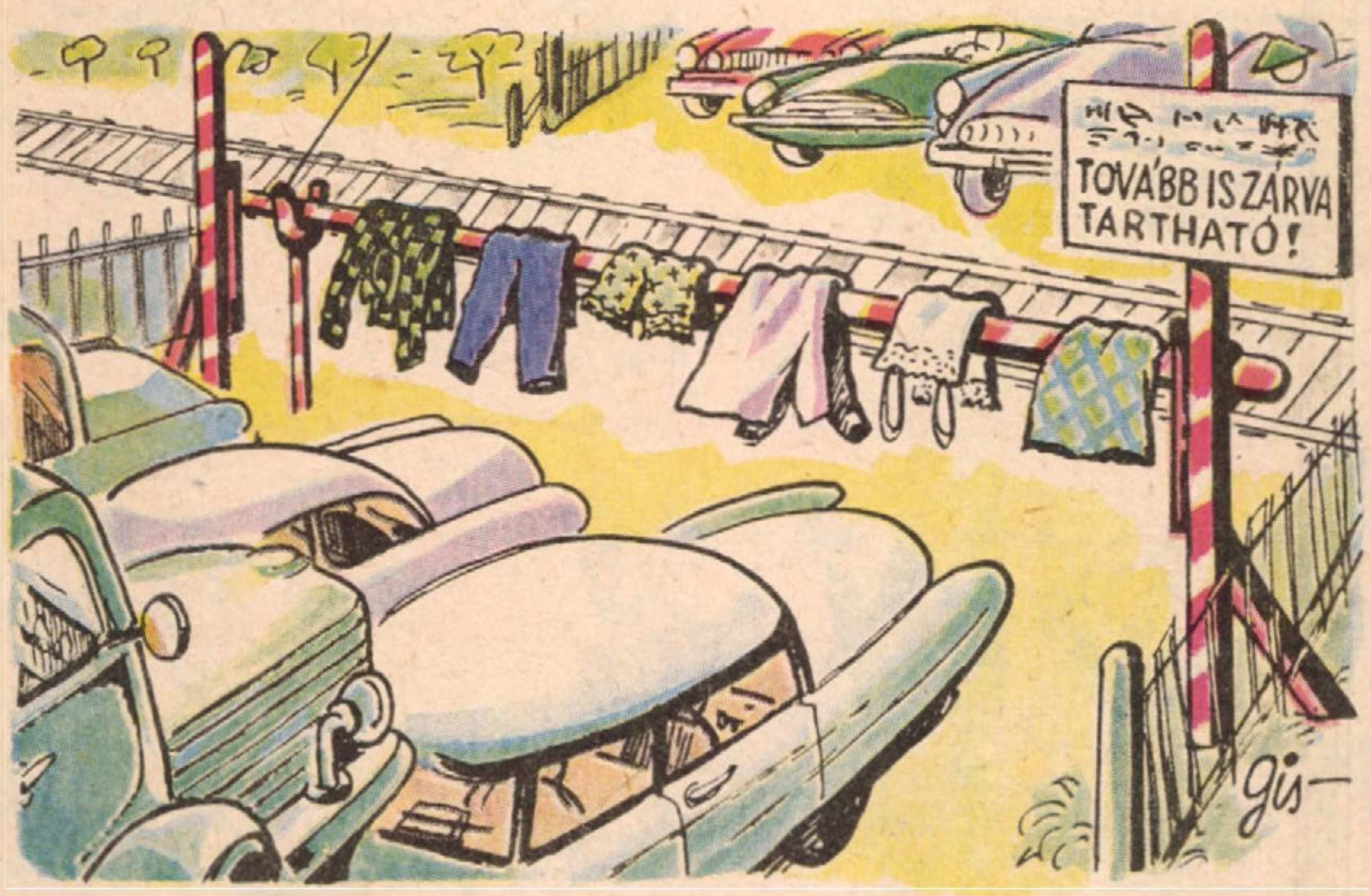
BOSSZÚSÁG

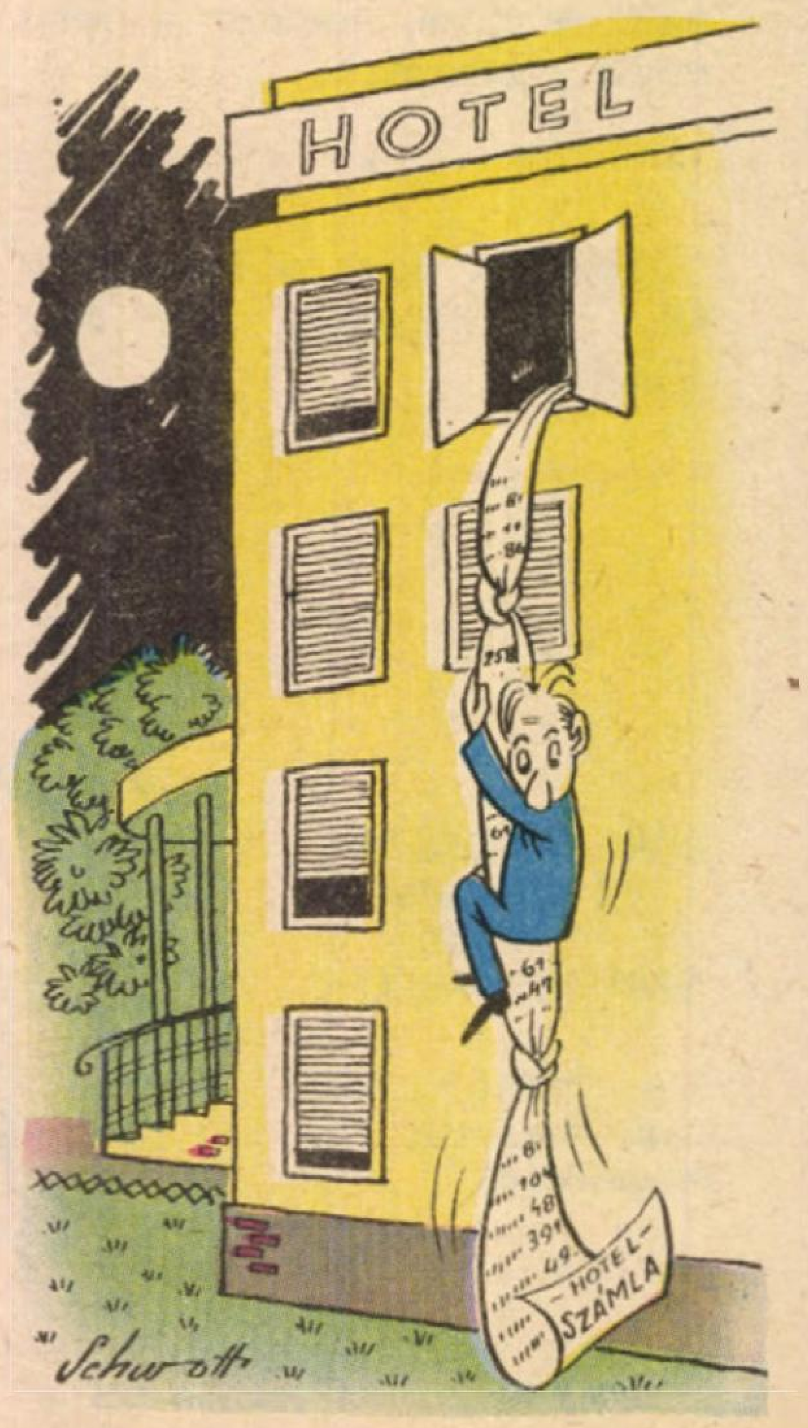
– Úgy látszik, sosem lesz vége ennek a turistaszezonnak…

(A londoni „Punch”-ból)

AUTÓSOK ÖRÖME

VÉGSŐ MEGOLDÁS

a VILÁG anekdota kincséből

Pierre-Alexis *Ponson du Terrail*, a múlt században Franciaország legfelkapottabb folytatásos „krimi” írója, akinek végeérhetetlen *Rocambole*-regényeit évtizedeken át falta a közönség — testi-lelki jóbarátságban volt Jean François *Millet* festőművésszel.

Egy este, amikor a regényíró betért törzskávéházába, a Café Le Peletier-be, Millet már türelmetlenül várta.

— *Apám rendkívül izgatott* — kezdte a festő. — *Te a tegnapi regényfolytatásban a bárónőt válságos helyzetben hagytad. A rablók csapdába csalták és életveszélybe került. Apám szeretné tudni, hogy a bárónő meg fog-e halni.*

— *Már meghalt* — közölte zord hangon Ponson du Terrail. — *Appiani, a korzikai, markolatig döfte szívébe a tőrt… És ha meghalt* — folytatta aztán szelíden —, *mit izgat az benneteket?*

Millet felcsattant:

— *Tegnap fogadtam apámmal: ő azt állította, hogy a bárónőt megölik, én amellett voltam, hogy meg fog menekülni. Ez a te gyilkosságod nekem húsz aranyamba kerül!*

— *Teringettét!* — ugrott fel az író. — *Most tíz óra. Azonnal kocsiba. A nyomdába vágtatunk, talán valami csodálatos véletlen beiktatásával még megmenthetem a bárónőt. Te fizeted a kocsit és kapok tőled tíz aranyat. Te még így is jól jártál, én pedig élvezhetem a baráti önfeláldozás gyönyörűségét…*

— *Fenséges dolog, ha valaki kizárólag intellektuális tevékenységnek szentelheti magát!* — susogta elragadtatott hangon egy előkelő hölgy a kitűnő francia költő-író-festő: Jean *Cocteau* fülébe, miközben szemei elbűvölve, megigézve csüggöttek a művészen. — *Az ön számára az egész világ egy nagy laboratórium, s az ön szellemi képességei eszközök, amikkel feltárja a mindenség titkait. Ó, árulja el nekem* — fejezte be ömlengését a széplelkű dáma —, *mi volt a legsúlyosabb probléma, amellyel magasztos hivatásának teljesítése közben szembetalálkozott?*

Cocteau elmélyülten tűnődött, aztán kijelentette:

— *Legsúlyosabb és szinte megoldhatatlan problémám, hogy hogyan lehetne egyidőben ebédelni és vacsorázni!*

Békés István gyűjtése

ROSSZ LELKIISMERET

RÉBUSZ

A 140. rejtvényünk megfejtése:

Földindulás

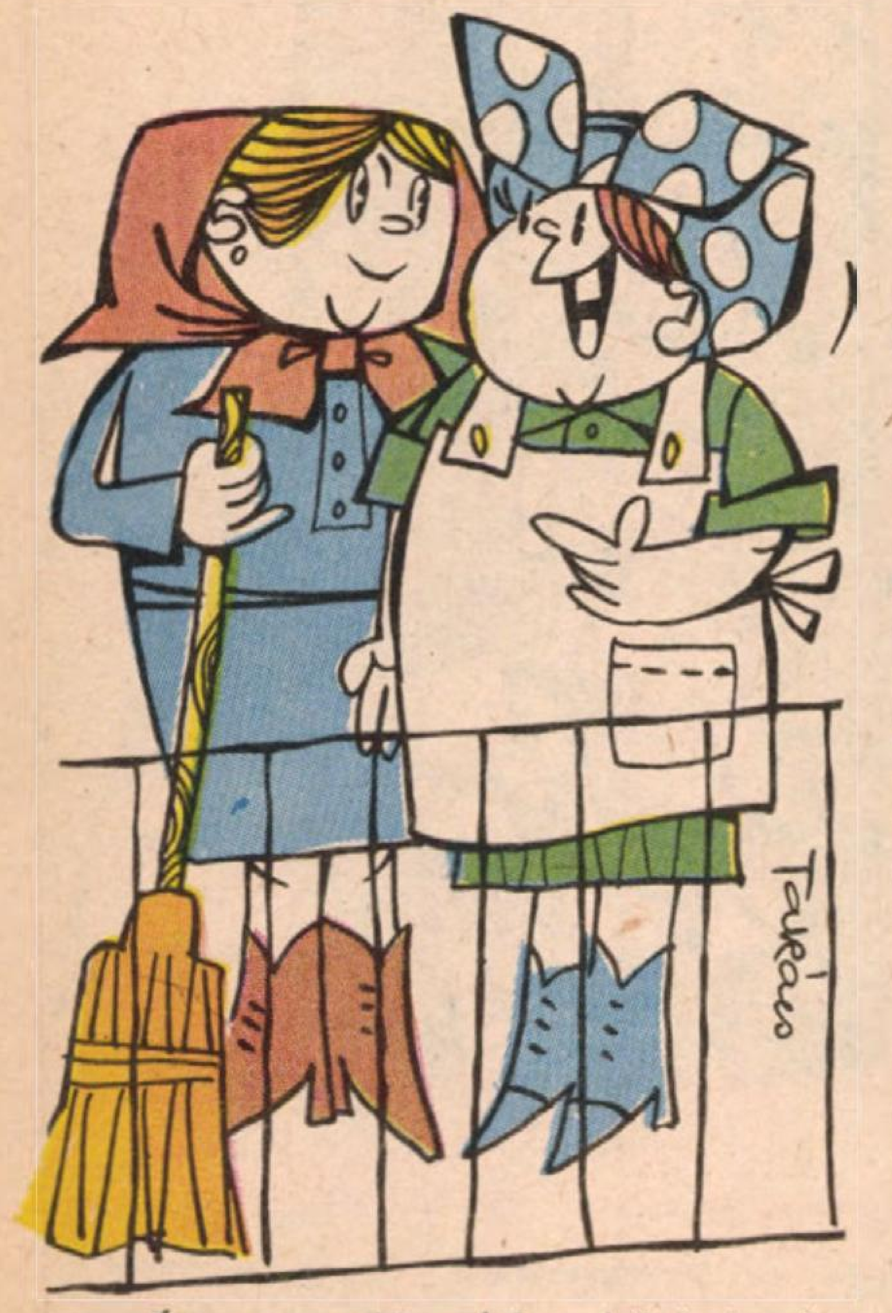
A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Déry István, Budapest XVI., Edit u. 39.
Héczey Lászlóné, Mátraballa, Vasút u. 1.
Ifj. Gajdos Sándor, Ózd, I., Petőfi u. 11.

142. REJTVÉNYÜNK:

J 11

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.
A megfejtéseket legkésőbb szeptember 21-ig kell beküldeni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

BEJÁRÓNŐK

– Én negyedévenként hűségjutalmat is felszámítok.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajza

– Ne is zavarjuk őt, lakótársak, bizonyára éppen most gondolkodik...

– Nagyon helyes, nekik se csak passzióból álljon az élet!

– Érdekes, ez a hűséges állat mindig elkísér, ha tejért megyek...

– Addig vagdosd, szivi, míg az árleszállítás tart!

KI MONDJA MEG?

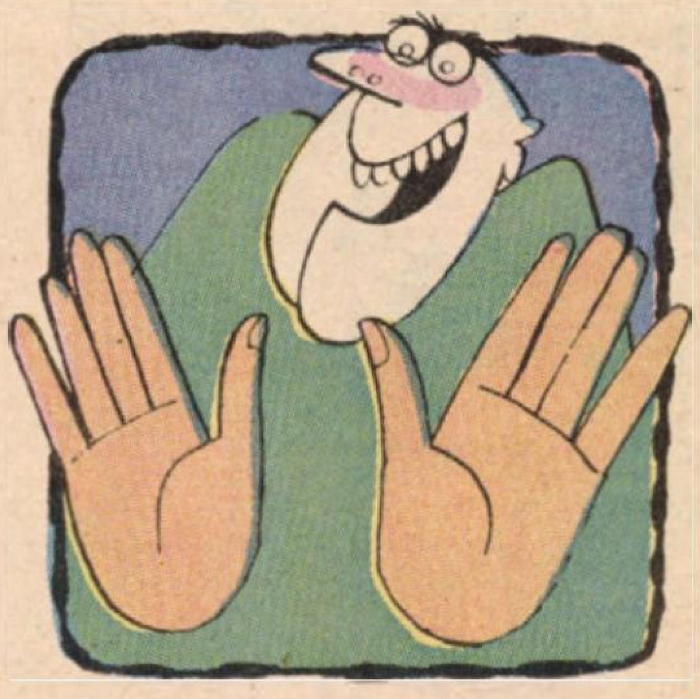
Az igazgatónk már igazán túlzásba viszi a dolgokat. A vezetési módszerei sok kívánnivalót hagynak maguk után. Nincs nap, hogy mi, kollégák, ne tárgyalnánk erről a munkahelyen. Egyszer már meg kéne mondani az öregnek nyíltan, egyenesen, hogy mi a véleményünk. Igazságunk tudatában fel kellene világosítani a hibáiról. Igenám, csakhogy ki mondja meg a főnöknek? Ki vállalja a kockázatot, hogy kritikával illesse ezt a nagy tudású, tehetséges, de sok emberi gyarlósággal rendelkező, sértődős, érzékeny férfiút. Hosszú töprengés után, titkos szavazással úgy döntöttünk, hogy Spanger Kálmán, ez a keménykötésű, karakán műszaki rajzoló alkalmas lesz arra, hogy odaálljon az igazgató elé és alaposan megmondja a magáét.

— Szó sem lehet róla! — harsogta ingerülten Spanger, amikor tájékoztattuk a dolgozók döntéséről. — Pont én nyissam ki a számat? Nekem gyermekem van, én nem vihetem vásárra a bőrömet!

— Jó, hát akkor mondja meg az öregnek Sortvai Ernő — döntöttünk egyhangú közfelkiáltással.

Sortvai egyenesen a szemünkbe nevetett:

— Majd bolond leszek kihívni magam ellen a sorsot. Nekem családom van. Két gyermekem. Nem vághatok bele mindenbe hübelebalázs módjára. Keressetek egy más balekot!

Teperdi Zsolt végig sem hallgatott bennünket:

— Én mondjam meg az igazgatónak? Én, akinek négy gyermekem van? Ez túlságosan kockázatos manőver, s mint tudjátok, én igazán nem ugrálhatok. Természetesen egyetértek azzal, hogy az igazgatónak meg kell mondani, fel kell világosítani arról, hogy helytelenek, antidemokratikusak a vezetési módszerei. De erre a feladatra olyasvalakit kell kiválasztani, akinek nincs gyermeke.

Minden szem rám szegeződött. Nem volt menekülés. Nem tehettem mást, a kollektíva kérésére elvállaltam, hogy másnap bekopogok az igazgatónkhoz és megmondom neki...

*

„Nehéz napom lesz holnap" — hajtogattam magamban idegesen, midőn benyitottam a lakásunkba. A feleségem csókkal üdvözölt, s máris tálalta elém a ínycsiklandó, aranysárga húslevest.

— Mért vagy olyan rosszkedvű? — kérdezte aggódva. — Pont most, amikor...

— Amikor? — kiáltottam feszült érdeklődéssel.

Irén boldogan mosolygott, aztán hozzám hajolt, és a fülembe súgott valamit.

— Soha jobbkor! — öleltem gyengéden magamhoz Irént.

Most már tőlem sem kívánhatja senki, hogy pont én mondjam meg az igazgatónknak...

Galambos Szilveszter

NŐI DOLGOK

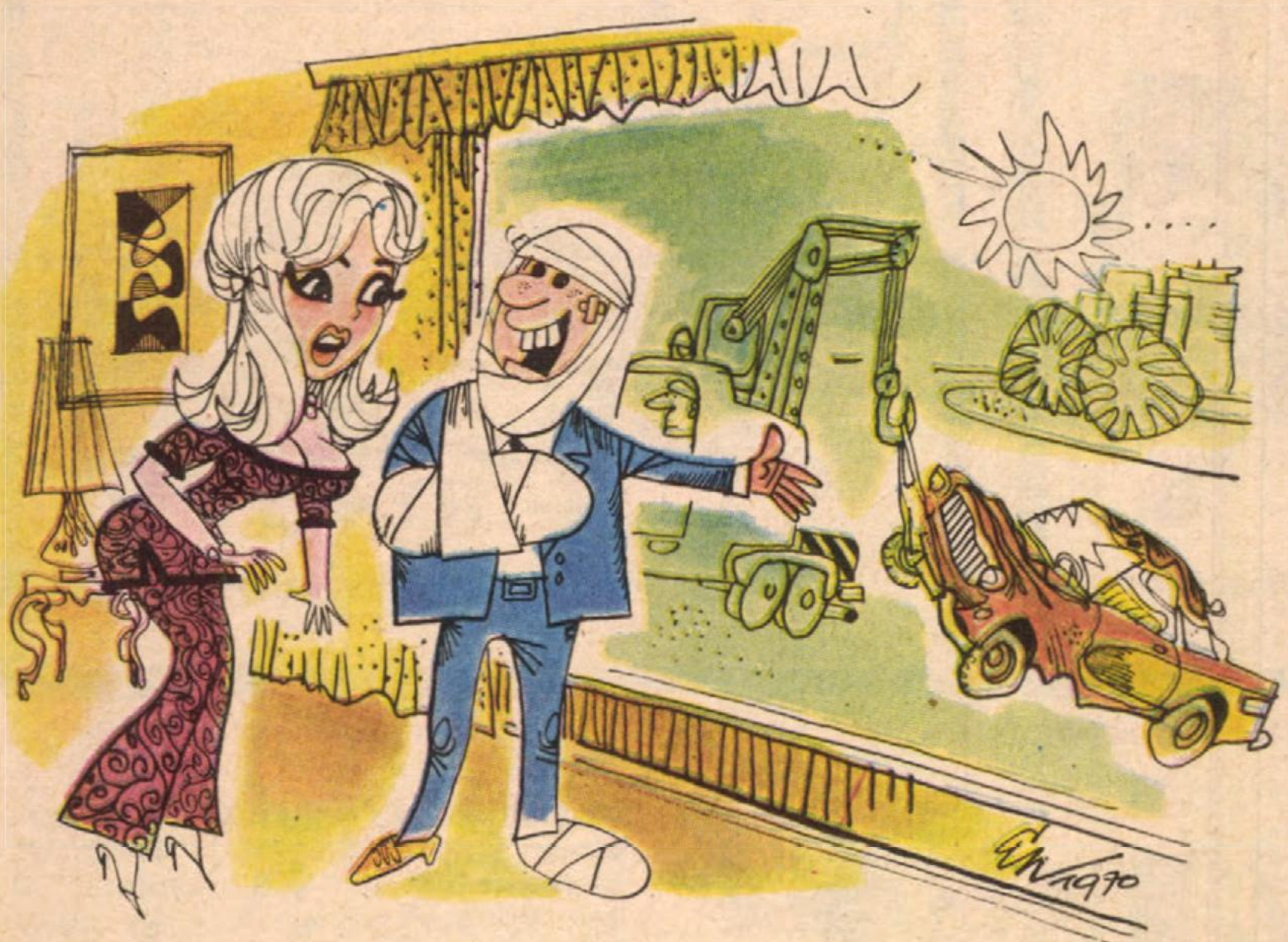
BETONFEJ

ŐSZI ESŐ

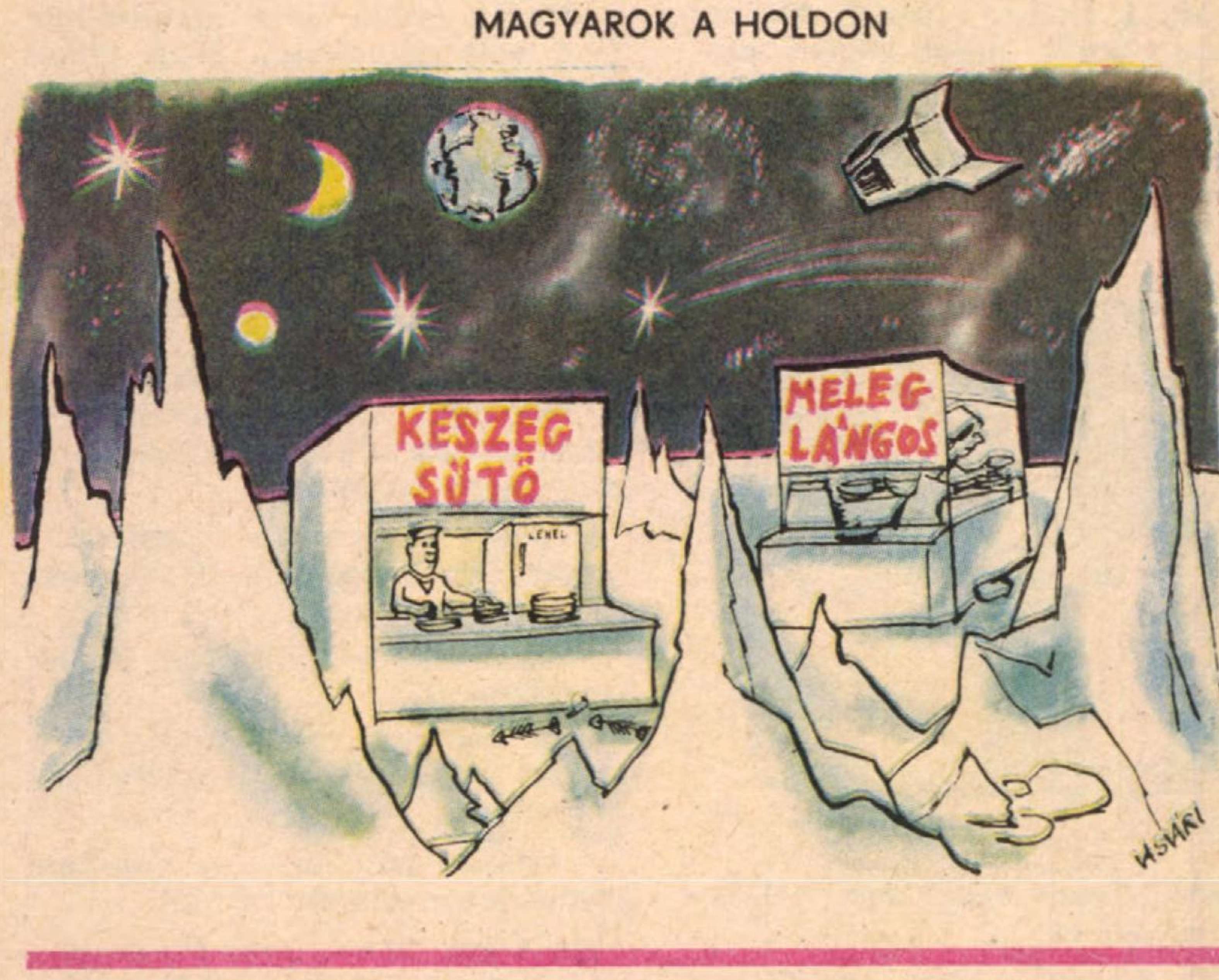

MEGVALÓSULT VÁGY

– Szívecském, négyévi várakozás után végre kiutalták a kocsit!

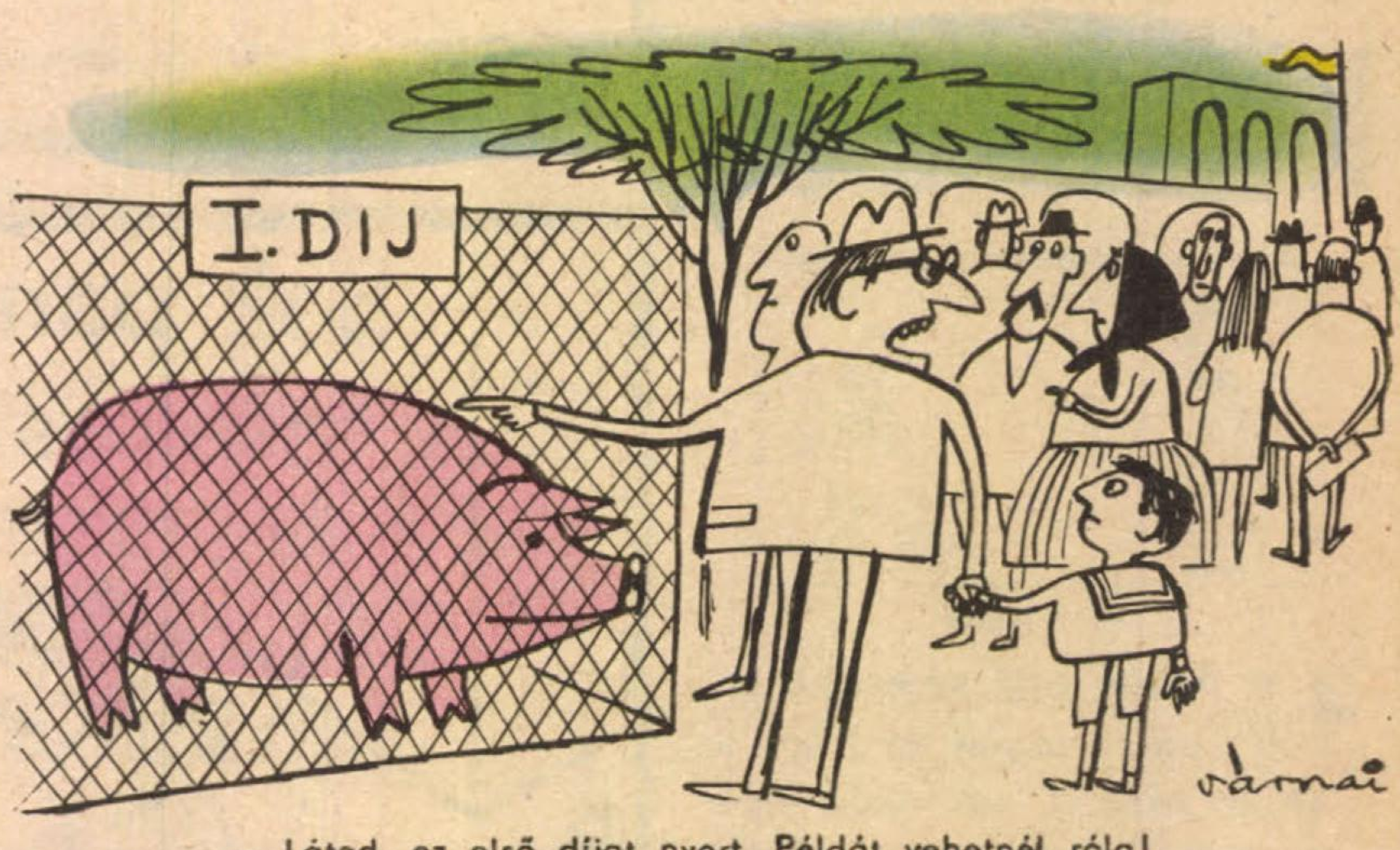
MAGYAROK A HOLDON

MEZŐGAZDASÁGI KIÁLLÍTÁS

Kitüntetett állattenyésztő

– Látod, ez első díjat nyert. Példát vehetnél róla!

mini mosoly

Boborka és felesége megnézi a Trisztán és Izoldát, s az előadás után így sóhajt fel Boborkáné:

— Jaj, Jenő, micsoda gyönyörűség lehet úgy meghalni, mint Izolda. Tudod, én is egy ilyen szerelmi halált szeretnék...

— Ugyan, menj — legyint Boborka —, jó lesz neked egy tüdőgyulladás is.

*

Ferike megkérdezi a papájától:

— Apu, miért haragszik a kutya a holdvilágra, hogy úgy ugatja?

— Mert azt hiszi, hogy sajt.

— És miért haragszik a sajtra?

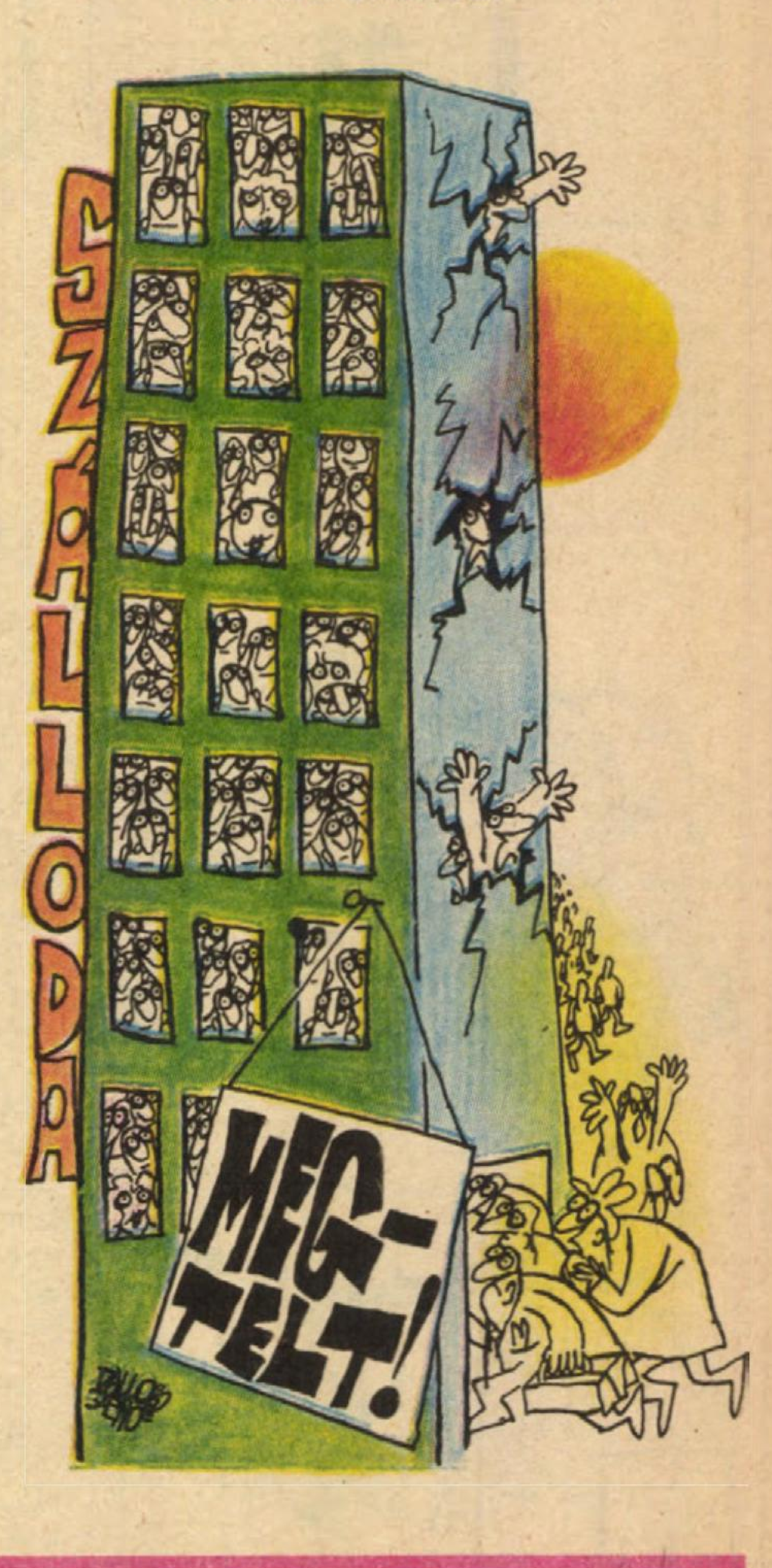
— Mert azt gondolja, hogy holdvilág.

*

— Vannak nevek — magyarázza a tanító —, amelyeket th-val írunk. Tudnál rá példát mondani, Karcsi?

— Igen. A Margithíd.

IDEGENFORGALOM

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta

INDEX: 25.504

Készült a Zrínyi Nyomdában — 70.3729/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre